032:2M82:11 E4 YAYATI CHARITAM NARAYANAN NAMBI

032:2M82:11
E4

032:2M82:11 E4
NARAYANAN NAMBI (T.)
Yayati charitram.
119
MUL
051119

DOCTRINA VIM PROMOVET INSITAM

Madras University Library.

Date Label.

Ac. No. 51119 Cl. No. 032:2M82:11
E4

This book should be returned on or before the date last marked below.

6 DEC 1967

യയാതിചരിതം

ഭാഷാനാടകം

തേലപ്പുറത്തു നാരായണനമ്പി

ഉണ്ടാക്കിയതു്.

പരിഷ്കരിച്ച് മൂന്നാംപതിപ്പ്

കോപ്പി 500

[All rights Reserved]

ലക്ഷ്മീസഹായം പ്രസ്സ് മാനേജർ

പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയരവർകളുടെ ചിലവിന്മേൽ

ടി. പ്രസ്സിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചത്.

KOTTAKAL.

1914

വില ആറണ

UNIVERSITY ... MADRAS

032:2M8211

E4

Yayati charitam

Narayanan Nambi T.

5111 9
032:2M82:1
E4
APR
MADRAS

അവതാരിക

ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി പലേ പരിശ്രമങ്ങളും ചെയ്തിരുന്ന എന്റെ അമ്മാമൻ തീപ്പെട്ടുപോയ കടത്തനാട്ടു പോർളാതിരി ഉദയവൎമ്മ ഇളയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കല്പനപ്രകാരം ഉണ്ടാക്കിയ ഈ നാടകത്തിന്നു് അവതാരിക എഴുതേണ്ടുന്ന പ്രവൃത്തിക്കു് എന്നെ ഭാരമേല്പിച്ചതിൽ എനിക്കു വളരെ സന്തോഷമുണ്ടു്. "ഒരു പുസ്തകത്തിന്നു് ഒരു അവതാരികവേണം" എന്നു വെച്ചിട്ടുള്ള ഈ കാലത്തിൽ എന്റെ ഈ പ്രയത്നം ആവശ്യമില്ലാത്തതായും വരുന്നതല്ല.

പ്രസ്തുതനാടകത്തിന്റെ കൎത്താവായ തേലപ്പുറത്തു് നാരായണനമ്പി പലേ അവസരങ്ങളിലും പലവിധം കൃതികൾ ഉണ്ടാക്കി സാഹിത്യലോകത്തിൽ ധാരാളമായി പ്രഖ്യാതി സമ്പാദിച്ച ഒരാളാകയാൽ അദ്ദേഹത്തെ വിശിഷ്യ പരിചയപ്പെടുത്താൻ ഞാൻ ഒരുങ്ങുന്നില്ല. ഈ നാടകം, ഭാരതാകഥയ്ക്കനുസരിച്ചു നാടകസമ്പ്രദായത്തിൽ രംഗവിഭാഗം ചെയ്തു് അഞ്ചങ്കമായി കല്പിച്ചതിൽ കൃത്രിമങ്ങളായ പാത്രങ്ങളെ ഒന്നും പ്രവേശിപ്പിക്കാതെതന്നെ അതാതുസ്ഥലങ്ങളിൽ സഹൃദയന്മാരുടെ ഹൃദയത്തെ ആകർഷിക്കത്തക്കവിധം രസപോഷം വരുത്തി സരളങ്ങളായ വാചകങ്ങളെക്കൊണ്ടും സരസങ്ങളായ പദ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും അഭിനയിപ്പാൻ സൌകൎയ്യവും കാണികൾക്കു കൌതുകജനകവുമാക്കി നിൎമ്മിച്ചതാണു്.

നാന്ദീശ്ലോകം കഥയെ ഭംഗിയായവിധം സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ നാന്ദീലക്ഷണങ്ങൾ അതിൽ പൂൎത്തിയായിട്ടില്ലെന്നു ചിലർ ആക്ഷേപിക്കുമായിരിക്കാം. "കാവ്യാൎത്ഥസൂചനം കൈശ്ചിന്നാന്ദ്യാമേവ പ്രയുജ്യതേ" എന്ന പ്രമാണത്തെ നല്ലവണ്ണം അനുസരിച്ചതുകൊണ്ടു മേല്പ്ര

ഞ്ഞ ന്യൂനതയില്ല. പിന്നെ ഒരു ന്യൂനത പറയുവാനുള്ളതു് ആധുനികപരിഷ്കാരത്തെ അനുസരിച്ചു വാക്യങ്ങൾ സംഗീതസമ്പ്രദായത്തിലെഴുതാത്തതാണു്. അതു പ്രാചീനമഹാകവികളായ കാളിദാസപ്രഭൃതികളുടെ കൃതികളിൽകൂടി കാണാത്തതുകൊണ്ടു സാഹിത്യരസികന്മാൎക്കു പരിഭവജനകമാവില്ലെന്നായിരിക്കണം കവിയുടെ സമാധാനം. ഇതിൽ രണ്ടാമങ്കത്തിലെ ശൎമ്മിഷ്ഠയുടേയും ദേവയാനിയുടേയും കലഹം, രാജാവിന്റെ അടുക്കെ ശുക്രശിഷ്യന്മാരുടെ സന്ദേശക്രമം, നാലാമങ്കത്തിൽ ശുക്രനോടു ദേവയാനി പറയുന്ന "പുറമേ പറയുമ്പോഴേതുമേ" എന്നാദിയായ ശ്ലോകം, പുത്രിയോടു ശുക്രന്റെ ഉപദേശവാക്യം, പ്രത്യേകിച്ചു ശുക്രന്റെ വൈരാഗ്യസൂചകമായ "അപത്യദാരാദി" എന്നാദിയായ ശ്ലോകം, അഞ്ചാമങ്കത്തിൽ ശൎമ്മിഷ്ഠ തന്റെ മക്കളായ ദ്രുഹ്യു അനുദ്രുഹ്യു ഇവരോടു് അച്ഛന്റെ ജരാനര വാങ്ങാൻ പറഞ്ഞതനുസരിക്കാത്ത സംഗതിയിൽ ശൎമ്മിഷ്ഠയുടെ "ഗുരുഭക്തിയില്ലാത്തൊരുമക്കളെ" ഇത്യാദിശ്ലോകം, ആ അവസരത്തിൽ അണിയറയിൽനിന്നു പൂരുവിന്റെ "എന്താണമ്മേ എന്നെ വിളിക്കാതെ പോന്നിട്ടു് ഇപ്പോൾ ജ്യേഷ്ഠന്മാരുടെ നേരെ [illegible]ണിക്കുന്നതു്" എന്നവാക്യം ഇവയെല്ലാം എത്രത്തോളം രസപുഷ്ടിയോടുകൂടി തീൎന്നിട്ടുണ്ടെന്നോ, ജനസാമാന്യത്തിനു് എത്ര അധികം ഉപദേശമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടെന്നോ ഉള്ള സംഗതി വായിച്ചുതന്നെ അറിയേണ്ടതാണു്. അസൂയ ലോകത്തിൽ അനൎത്ഥമുണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുന്നതാണെന്നും ഗുരുഭക്തിയും വിനയവും എങ്ങിനെ ആയാലും ശ്രേയസ്സിന്നു ഹേതുവായിത്തീരുന്നതാണെന്നും ഈ നാടകം നാന്ദിമുതൽ ഭരതവാക്യംവരെ വായിച്ചാൽ കിട്ടുന്ന ഒരു മുഖ്യോപദേശമാണു്.

എ. കെ. ശങ്കരവൎമ്മതമ്പുരാൻ

കടത്തനാട്

SITY LIBRA
APR. 19 9
MADRAS

മഹാമഹിമശ്രീ

കേരളവൎമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ

അഭിപ്രായം

തിരുവനന്തപുരം

4—12—13

തേലപ്പുറത്തു നാരായണൻനമ്പിക്കു

കഴിഞ്ഞ നവംബർ 24-ാനു നിങ്ങൾ സാദരം അയച്ചുതന്ന ‘യയാതിചരിതം’ ഭാഷാനാടകം സന്തോഷപൂൎവ്വം കൈപ്പററി വായിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടു കുറച്ചു ദിവസമായി എങ്കിലും ദേഹാസ്വാസ്ഥ്യത്തിനാലും പല സംഗതികളാലും നിങ്ങൾക്കു് ഒരു മറുപടി അയയ്ക്കുന്നതിനു സാധിക്കാത്തതിൽ വാസ്തവമായി വ്യസനിക്കുന്നു. ഈ കൃതിയെ ‘കവനോദയ’ത്തിൽ വായിച്ചു ഓൎമ്മ എനിക്കു് ഇപ്പോഴും നിലനില്ക്ക തന്നെ ചെയ്യുന്നു. ദേവയാനിയേയും ശൎമ്മിഷ്ഠയേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രസിദ്ധമായ യായാതം ഉപാഖ്യാനം നാടകത്തിനു നല്ലവണ്ണം പററിയ ഒരു ഇതിവൃത്തമാണു്. അതിനെ ഈപ്രകാരം സരസമായും ഭംഗിയായും നാടകരൂപേണ ഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു നമ്പിയെപ്പോലെയുള്ള വാസനാകവികൾക്കല്ലാതെ സാധിക്കുന്നതല്ല. നിങ്ങൾ ബ്രിട്ടീഷ്മലയാ

ളത്തിലേ ഭാഷാകവികളിൽ ഒരു ഉന്നതസ്ഥാനത്തേ ഇതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ ആരോഹണം ചെയ്യിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കു പ്രകൃതനാടകം നമ്പിയുടെ യശസ്സിനു് എത്രയും അനുരൂപമായിരിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ വേറെ വിശേഷിച്ചൊന്നും പറവാൻ കാണുന്നില്ല. നാടകത്തിലെ പലപല ഭാഗങ്ങളും അത്യന്തം ഹൃദയംഗമങ്ങളും എന്നെ സാമാന്യത്തിലധികം രസിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവയും ആയിരിക്കുന്നു. നമ്പിക്കു ഗദ്യവും പദ്യവും ഒന്നുപോലെതന്നെ എഴുതുന്നതിനു നിസൎഗ്ഗസിദ്ധമായ ഒരു പാടവം കാണുന്നതു് ഏതു സഹൃദയനേയാണു് വിസ്മയിപ്പിക്കയും രസിപ്പിക്കയും ചെയ്യാത്തതു്?

Kerala Varma (*Signed*)

Yayathi Charithram
51119
032:2M82
UNIVERSITY LIBRARY MADRAS 8 APR 1919

യയാതിചരിത്രം

ഒന്നാമങ്കം

നന്നോ ഞാനെന്നുമൊന്നിച്ചമരുമളവിലീ-
നിമ്നഗാസംഗമീമ-
ട്ടെന്നോ നന്നായിയെന്നാൽ പ്രണയമതിനി നോം
തമ്മിലിജ്ജന്മമില്ല
എന്നോതി ക്രോധമാർന്നോരചലമകളക-
ന്നപ്പൊഴേററം നടുങ്ങീ-
ട്ടന്നോരോ വിദ്യ ചെയ്യും വിഷമശരഹര-
സ്വാമി കാമം തരട്ടേ. ൧

(നാന്ദിയുടെ അവസാനം)

സൂത്രധാരൻ—(പ്രവേശിച്ച മുൻഭാഗത്തു നോക്കി സന്തോഷത്തോടെ) സൌജന്യാദിഗുണങ്ങളുടെ നിവാസഭൂമിയായ കടത്തനാട്ടു് ഉദയവർമ്മ ഇളയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കല്പനപ്രകാരം നാനാദേശങ്ങളിൽനിന്നും വന്നുചേർന്നിരിക്കുന്ന വിദ്വാന്മാരുടെ ഈ സദസ്സു കേമം തന്നെ. ഇവരുടെ വിനോദത്തിനുവേണ്ടിത്തന്നെയായിരിക്കണം തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് എന്നെ കല്പിച്ചു വരുത്തിയതും. അതിനാൽ—

കലിമലമകലും മട്ടാദരാൽ സാധുലോകാ-
വലി കലിതവിലാസം തിങ്ങുമീരംഗഭൂവിൽ

ഫലിതമതിരുമാറെൻ നാട്യമല്പം നടിച്ചാൽ
വലിയൊരു ബഹുമാനം കിട്ടുവാൻ മാൎഗ്ഗമുണ്ടാം. ൨

(അണിയറയിലേക്കു നോക്കീട്ട്) ഇനിയും വേഷം കെട്ടിക്കഴിഞ്ഞില്ലേ? ഇതെന്തൊരമാന്തമാണ്?

കാലേ കണ്ണെഴുതിക്കഴിഞ്ഞു വിരവിൽ-
കണ്ണാടിനോക്കിത്തരം
പോലേതാനുമിതായതില്ലിതു നിന-
ച്ചോരോക്കുത്തുടങ്ങും തദാ
ചാലേ പിന്നെയുമാവിധം തുടരുമി-
പ്പെണ്ണുങ്ങൾ വേഷംചമ-
ഞ്ഞാലേവം മതിയെന്നൊരിക്കലുമൊരാ-
ക്കില്ലെന്നു ചൊല്ലേണ്ടതും. ൩

നടി—(പ്രവേശിച്ച്) അവിടുന്ന് ഓരോ വിശേഷസ്ഥലങ്ങളിലേക്കു പോകുമ്പോൾ ഞാനും കാണാറുണ്ട്. എടുത്ത വസ്ത്രങ്ങളൊന്നും ബോധിക്കയില്ല. കണ്ണാടി എത്രപ്രാവശ്യം നോക്കണം?

സൂത്രധാരൻ—തൎക്കിച്ചുകൊണ്ട് നില്പാൻ ഇപ്പോൾ സമയമില്ല. കുറ്റമെല്ലാം ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. വേഗം നമ്മുടെ പ്രവൃത്തി നോക്കുക.

നടി—കഥ തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയോ?

സൂത്രധാരൻ—തേലപ്പുറത്തു നാരായണനമ്പിയുടെ "യയാതിചരിതം" നാടകം തന്നെ വേണമെന്നാണു കല്പ

ന. ഭവതി ഇനി പതിവുപോലെ കഥക്ക് ആക്ഷേപമുണ്ടാക്കിത്തീൎത്തും നേരം വൈകിക്കരുത്.

നടി—എന്നാൽ ഇതു തന്നെ ആവട്ടെ; തിരുമനസ്സിലെ കല്പനപ്രകാരം ഉണ്ടാക്കിയതാകയാലും മററം എനിക്കു യാതൊരാക്ഷേപവുമില്ല. ഏത് ഋതുവിനെക്കുറിച്ചാണു ഞാൻ ഗാനം ചെയ്യേണ്ടത്?

സൂത്രധാരൻ—സംശയമുണ്ടോ? കണ്ടില്ലേ? ഇതാ ഈ ഉദ്യാനത്തിൽ—

നെടിയവ സമമാക്കിക്കൊണ്ടു കണ്ടിച്ച ശീമ-
ച്ചെടികളൊടിടചേൎന്നീ നാട്ടുപൂവല്ലിയെല്ലാം
അടിമുതൽ മുടിയോളം പൂത്തുനിൽക്കുന്നിതെങ്ങും
വടിവൊടിഹ വസന്തശ്രീവിലാസത്തിനാലേ. ൪

അത്രതന്നെയുമല്ല—

മെച്ചമൊടലർനിറ ലതകളിൽ
വെച്ചണയുന്നീവസന്തകാലത്തിൽ
പിച്ചകലത വിടരാതൊരു
പിച്ചകമാൎന്നുള്ള മട്ടിൽ മരുവുന്നു. ൫

നടി—(പാടുന്നു)

മല്ലബാലവല്ലി വാണിടുന്ന ദിക്കണഞ്ഞുടൻ
നല്ലകോകിലാരവേണ താതനാം വസന്തവും
ഫുല്ലഹാസശോഭ കണ്ടു നിൎഭരം പ്രമോദമാ-
ന്നുല്ലസിക്കമാറതിന്നു നന്മ ചേൎത്തിടുന്നിതാ. ൬

സൂത്രധാരൻ—പാട്ടുവിശേഷമായി. എന്നുതന്നെയല്ല,

താവകീനമൊഴിയാൽ സ്വപുത്രിയാം
ദേവയാനിയുടെ രാഗബന്ധനാൽ
കേവലം മതി മാറ്റിരുന്നിട്ടും
ദേവവൈരിഗുരുവെ സ്മരിക്കുവൻ. ൧

അതിനാലിനി വേണ്ടതിന്നായി നമുക്കും പോവുക.

(രണ്ടാളും പോയി)

(പ്രസ്താവന കഴിഞ്ഞു)

(അനന്തരം ശുക്രമഹർഷിയും ദേവയാനിയും പ്രവേശിക്കുന്നു)

ശുക്രൻ—(വിചാരം)

നേരുള്ളാ, ശ്രുതിവാക്യമെത്ര ശരിയാ-
ണ്ാത്മാവുതാൻ പുത്രനായ്-
ത്തീരുന്നൂ' പതിവായെനിക്കനുഭവ-
പ്പെട്ടുള്ള മട്ടാണിതും
ചേരുന്നില്ലിഹ തെല്ലുമിശ്രുതി, മനു-
ഷ്യക്കോക്കിലാണ്മക്കളിൽ
ചേരും നൽപ്രിയമില്ല തന്മകളിലെ-
ന്നീന്യായമന്യായമാം. ൨

ഇതു ശുദ്ധമേ അസംബന്ധംതന്നെ. സന്താനങ്ങളിൽ എന്തു വ്യത്യാസമാണ്? അങ്ങിനെ ആലോചിക്കുന്നതായാൽ പെണ്മക്കളിലാണ് അധികം സ്നേഹം വേണ്ടത്. അ

വരുടെ സഹവാസം ബാല്യത്തിൽ മാത്രമല്ലേ ഉള്ളു. എ
ന്തായാലും എനിക്കിവളിൽ പ്രാണാധികമായ സ്നേഹമായി
പ്പോയി. അതിന്നു ക്ഷണംപ്രതി വൎദ്ധനയുമാണ്. എ
ന്തു ചെയ്യാം. ആലോചനയുള്ളവൎക്കു ഈ കുടുംബബന്ധ
ത്തിൽതന്നെ എന്തു സാരമാണുള്ളത്. എന്തെന്നാൽ,

പണ്ടു കണ്ടറിഞ്ഞിടാത്ത ലോകരെന്നിരിക്കിലും
രണ്ടു നാലു പേർ വഴിക്കലൊത്തുകൂടിയെങ്കിലോ
വീണ്ടുമാശു വിട്ടുപോകുമൊത്തു തെല്ലിരിക്കുമീ-
രണ്ടു മട്ടുമാമിവണ്ണമോൎക്കിലിക്കുടുംബവും. ൯

കാൎയ്യം അങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും:—

വിഷയവാരിധിയിൽ മുങ്ങിയവൎക്കഹോ
വിഷമമീവകയായ വിചാരവും
ഋഷിദുരാസദമെന്റെ തപോബലം
മുഷിതമായിതു മോഹവിരോധിയാൽ. ൧൦

ദേവയാനി—എന്താണ് അച്ഛൻ മനോരാജ്യം വിചാരിച്ചു
കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു?

ശുക്രൻ—വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ല.

ദേവയാനി—പോവാൻ വൈകീട്ടുള്ള വിചാരമായിരിക്കും.
എന്നെ ഇപ്പോൾ ഇട്ടേച്ചു പോണം; അല്ലേ? ഞാന
ട്ടൊക്കെ വരുന്നതുതന്നെ നല്ല ഇഷ്ടമില്ലാതായിത്തുടങ്ങി
യിരിക്കുന്നു.

ശുക്രൻ—ശിവ! ശിവ! ഇങ്ങിനെ പറയരുതേ. എന്ന

ക്ക് ഏതു സമയവും നിന്നെപ്പിരിയുന്നതിൽ മരിക്കു
തിനു തുല്യമായ വേദനയുണ്ട്.

ദേവയാനി—അതൊക്കെ അച്ഛൻ വെറുതെ പറയുകയാ
ണ്. മുമ്പെത്തെപ്പോലെ അച്ഛന് എന്നെ സ്നേഹ
മില്ല. അതെനിക്കു തീൎച്ചയായിട്ടുണ്ട്.

ശുക്രൻ—കഷ്ടമേ! സദാ സമയവും നിന്റെ അഭ്യുദയത്തി
ലുള്ള കാംക്ഷയല്ലാതെ എനിക്കു മറ്റൊരു വിചാരമി
ല്ല. നിണക്ക് അങ്ങിനെ തോന്നിയത് എന്തുകൊ
ണ്ടാണ്?

ദേവയാനി—ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ പിന്നെ അച്ഛനു മുഷിയും.

ശുക്രൻ—അങ്ങിനെ കിഴക്കൊടെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?

ദേവയാനി—മുമ്പൊക്കെ അച്ഛൻ എന്നെ കണ്ടാൽ ഉട
നെ വിളിച്ച മടിയിലിരുത്താറില്ലേ? ഇപ്പോൾ ഞാൻ
വളരെ നേരം അടുക്കെയിരുന്നാലും മടിയിൽ വെക്കു
ന്നുണ്ടോ?

ശുക്രൻ—മകളേ! ഇങ്ങിനെയാണോ തോന്നിയത്? നിണ
ക്കിപ്പോൾ യൌവ്വനാരംഭമായി. ഞാനച്ഛനാണെ
ങ്കിലും ഇനി മടിയിലിരുത്തുന്നതും മററും അന്യന്മാർ
കണ്ടാൽ കുറെ ആഭാസമാണ്. പ്രായം എന്നും ഒരേ
മാതിരിയിൽ ഇരിക്കയില്ലല്ലൊ. എന്തെന്നാൽ,

കടുത്തിട്ടം പ്രേമമൊടാദിയിൽ പിതാ—
വെടുത്തു ലാളിച്ചിടുമാത്മപുത്രിയെ,
അടുത്തു താരുണ്യമവൾക്കെങ്കിലോ
കൊടുത്തയക്കുന്നിതു മററൊരുത്തനായ്.

ഫല

ദേവയാനി—എന്നാലതു പോട്ടെ. വേറേയും കാരണങ്ങളുണ്ട്.

ശുക്രൻ—കേൾക്കട്ടെ.

ദേവയാനി—

കെട്ടുന്നു കനകം തനിച്ചു പണിചെ-
യ്തിച്ചുള്ള ഭൂഷാദിയേ-
ക്കിട്ടുന്നോ നവരത്നമാല മുതലാ-
യുള്ളോരു പണ്ടങ്ങൾ മേ
ഒട്ടും നല്ലതരത്തിലില്ല മറിയും
മുണ്ടും നിനച്ചീടുകിൽ-
പ്പട്ടുണ്ടോ പതിവായുടുക്കുവതിന-
പ്പീതാംബരാദ്യങ്ങളും. ൧൧

ശുക്രൻ—ഇതുതന്നെയാണോ?

ദേവയാനി—ഇതുമാത്രമല്ല,

ചൊല്ലാവല്ലതഹോ മറന്നനിലയോ
മാണിക്യരത്നം പതി-
ച്ചല്ലാതാഭരണങ്ങളേതുവകയും
ശർമ്മിഷ്ഠ തൊട്ടീടുമോ?
എല്ലാനേരവുമായിരം സഖികളോ-
ടൊത്താണു ലാത്താറുമെ-
ന്നെല്ലാമായവൾതന്നവസ്ഥയൊരുനാ-
ളച്ഛൻ കഥിച്ചീലയോ? ൧൨

താവും പ്രമോദമൊടു ഞാൻ പതിവായ് കുളിപ്പാൻ
പോവുമ്പൊഴും ബത വരുമ്പൊഴുമാരു കൂടെ?

ആവുന്നതല്ലിവ നിനപ്പതിനെൻമനസ്സു
വേവുന്നിതെത്തുസുഖമാണിഹ ചിന്തചെയ്യാൽ. ഫര

ശുക്രൻ—(വിചാരം) ഇവളുടെ മനസ്സു നിർമ്മലമാണെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നു; അസൂയാവിഷ്ടമായിട്ടാണ് ഇപ്പോൾ കാണുന്നത്. (പ്രകാശം) ത്രൈലോക്യം മുഴുവനും ഏകശാസനയിൽ ഭരിക്കുന്ന അസുരചക്രവൎത്തിയായ വൃഷപൎവ്വാവിന്റെ പുത്രിയുടെ സ്ഥിതിയിലായില്ലെന്നോ? അതു നമുക്കെങ്ങിനെ സാധിക്കും?

ദേവയാനി—ഇത്രയെല്ലാം തപോബലമുള്ള അച്ഛൻ ആ രാജാവിന്റെ കുലഗുരുവായിരിക്കെ അദ്ദേഹം നമ്മേയും ആ സ്ഥിതിയിൽതന്നെ വെക്കേണ്ടതല്ലേ?

ശുക്രൻ—അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ദയകൊണ്ടല്ലേ നോം ഈവിധമെങ്കിലും കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുന്നത്? നമുക്ക് ഈ നിലയൊക്കത്തന്നെ മതി; രാജപുത്രിയെപ്പോലെ തന്നെയില്ലെങ്കിലും ഒരു പ്രഭുപുത്രിയെപ്പോലെ നീയും കഴിഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്.

ദേവയാനി—അച്ഛൻ വിചാരിച്ചാൽ അതുപോലെതന്നെ കഴിയുവാൻ ഞെരുക്കമില്ലല്ലൊ.

ശുക്രൻ—അതെങ്ങിനെയാണ്?

ദേവയാനി—ആയാളോടു തന്റെ അഭിലാഷം പറയുക. അതു നിവൃത്തിയാക്കാത്തപക്ഷം ശപിച്ചു വെണ്ണീറാക്കുകതന്നെ.

ശുക്രൻ—കഷ്ടം കഷ്ടം! അതൊരിക്കലും പാടില്ല; അ

ദ്ദേഹം എത്രയോ വിശിഷ്ടൻ. എന്റെമേൽ പൂർവ്വ ന്മാരേക്കാൾ അധികമായ ഭക്തിസ്നേഹാദികളുള്ള കൂട്ടത്തിലുമാണ്.

ദേവയാനി—ആട്ടേ രാജധാനിയിലേക്ക് അച്ഛൻ പോകു മ്പോൾ എന്നേയും കൊണ്ടുപോകാമെന്നു ദിവസവും പറയാറില്ലേ? ഇതുവരെ അത് ഉണ്ടായോ?

ശുക്രൻ—നിന്നക്കതു ബുദ്ധിമുട്ടായിത്തീരുമെന്നു വിചാരി ച്ചാണ് ഞാൻ മടിക്കുന്നത്. കുട്ടികൾക്കും മററും അവിടെ ചെന്നാൽ പേടിയുണ്ടാകാതെയിരിക്കയില്ല.

ദേവയാനി—അതെന്താണ്?

ശുക്രൻ—

ആരും കാണ്കിൽ നടുങ്ങിടുന്ന നിലയിൽ
പ്പാറാവുകാരും ഹരി-
ക്കാരും ഭീഷണവേഷമങ്ങിനെ ധരി-
ച്ചോരോ ഭടൌഘങ്ങളും
തേരും ദന്തിയുമായ് തിരക്കുപെരുകും
രാജാലയേ പോയ് മുദാ
പോരുംകാര്യമതിന്നഹോ പരിചയ-
ക്കാരും പരുങ്ങീടുമേ. ൧൫

ദേവയാനി—

എന്നാലും ജനകന്റെകൂടെ വരികിൽ
പ്പേടിക്കയില്ലങ്ങു നോം
ചെന്നാലെത്ര വിശേഷമൊക്കെയവിടെ-
ക്കാണേണ്ടതുണ്ടായ് വരും

എന്നല്ലനസൂനാപുത്രിയേയുമഴകിൽ-
ച്ചജ്ഞാതിയാക്കാം മറ-
റ്റെന്നല്ലേ രസമേറെയുള്ള നിനവൊ-
ന്നുള്ളിൽ കിടപ്പുള്ളതും. ൧൩

ശുക്രൻ—ആട്ടെ തീച്ചപ്പെടുത്താം.

അണിയറയിൽ—ഋഷീശ്വരനു നമസ്കാരം.

ശുക്രൻ—ആരാണത്? നിപുണകനോ?

അണിയറയിൽ—ഞാൻ, അടിയൻതന്നെ.

ശുക്രൻ—ഇങ്ങട്ടു വരാം.

(നിപുണകൻ പ്രവേശിച്ചു തൊഴുതുനിൽക്കുന്നു)

ദേവയാനി—അച്ഛാ! ആരാണിത്?

ശുക്രൻ—എന്റെമകൾ രാജസന്നിധിയിലേക്കു പോരാൻ ദിവസേന ശാഠ്യം പിടിക്കാറുണ്ടെന്നും മററും ഇന്നലെ ഞാൻ രാജാവിനോടു പറകയുണ്ടായി. അപ്പോ ളദ്ദേഹം വളരെ സന്തോഷിച്ചു ക്ഷണിക്കുകയും നാളെ സ്വന്തം തേരോടുകൂടി ആളെ അയക്കാമെന്നുപറകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതുപ്രകാരം തേരുംകൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ള ഇയ്യാൾ മഹാരാജാവിന്റെ സാരഥിയാണ്.

ദേവയാനി—ഇതു വലിയ അനുഗ്രഹമായി. തേരെവിടെയാണ്? ഞാൻ തേരെന്നു കേട്ടിട്ടേ ഉള്ളൂ. ഇപ്പോൾ തന്നെ അതൊന്നു കാണണം.

നിപുണകൻ—ആശ്രമത്തിന്റെ പുറത്താണ്. എല്ലാം തെ

യ്യാറായിരിക്കുന്നു. സമയമായാൽ എഴുന്നെള്ളാം.

ശുക്രൻ—എന്നാൽ വേഗം പുറപ്പെടുകയല്ലെ? നീ വസ്ത്രവും മററും മാറി വേഗം വരിക.

ദേവയാനി—വസ്ത്രും ഇതുതന്നെ മതി. (ചെകിട്ടിൽ എന്തോ പറയുന്നു.)

ശുക്രൻ—അങ്ങിനെയാവട്ടെ. എന്നാലിതുതന്നെ മതി. നിൻെറ ആഗ്രഹം സാധിക്കാതിരിക്കയില്ല.

(എല്ലാവരും ചുററിനടക്കുന്നു)

ദേവയാനി—(മുൻപുറത്തു നോക്കീട്ട്) എന്താണച്ഛാ! ൦രം വലിയ മരത്തിന്മേൽ ഒരു ശീല തൂക്കികാണുന്നത്?

ശുക്രൻ—(ചിരിച്ചിട്ട്) അതു തേരിൻെറ കൊടിയടയാളമാണ്.

ദേവയാനി(സൂക്ഷിച്ചു നോക്കീട്ട്)ഇതെന്ത് അത്ഭുതമാണ്?

ആട്ടം വാലിതു താപസക്കിഴവർതൻ
താടിക്കു തുല്യം നിറം
കൂട്ടം കാലുകളും പെരുത്ത തടിയും
പാക്കിൽ പശുപ്രായമാം
നീട്ടുന്നോരു കഴുത്തിലൊക്കെ നെടുതാം
രോമങ്ങൾ ഹാ! കൊഞ്ഞനം
കാട്ടുന്നു ചിറിയാലെ യീ വികൃതരാം
ജന്തുക്കളെന്താണഹോ. ൧൦

ശുക്രൻ—കുതിരകളെന്നു കേട്ടിട്ടില്ലേ?

ദേവയാനി—ഇവറെറക്കൊണ്ട് എന്താ കാര്യം?

ശുക്രൻ—

വേണ്ടുന്നനേരമിവർ തേരു വലിച്ചു കൊണ്ടു
മണ്ടുന്നു മന്നവനു യാത്രയിലാത്തവേഗം
ഉണ്ടുത്തമക്രതുവിനും ചിലതങ്ങിവറ്റെ
ക്കൊണ്ടുള്ള ശത്രുജയസിദ്ധിയുമിദ്ധരായാം. ൨൮

അസുരരാജാവിന്റെ ഒരം കുതിരകൾക്ക് ആകാശയാനം കൂടി അറിയാം. (ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ട്)ഇതാണ് രഥം.

ദേവയാനി—ഇതു വിശേഷം തന്നെ. കൌതുകസാധനങ്ങൾ പലതും ഇന്നു കാണ്മാൻ സംഗതിയാകുമെന്നു തോന്നുന്നു.

നിപുണകൻ—എന്നാൽ എഴുന്നള്ളി കയറുകയല്ലേ?

(ശുക്രൻ ദേവയാനിയെ കരേററി താനും രഥാരോഹണം നടിക്കുന്നു).

നിപുണകൻ—വിടകൊണ്ടു തെളിക്കട്ടെ?

ശുക്രൻ—അങ്ങിനെതന്നെ.

(നിപുണകൻ അശ്വതാഡനം നടിക്കുന്നു)

ശുക്രൻ—(രഥവേഗം നടിച്ച്)

കണ്ടീലയോ ജവനവാജികൾ ചേൎന്നു കൊണ്ടു-
മണ്ടീടുമീ രഥവരത്തിനെഴുന്ന വേഗം
കണ്ടോരകന്ന ഗിരിപംക്തികളാശു കാണ്മ-
തുണ്ടോ വനാദ്രികൾ തിരിച്ചറിയുന്നതുണ്ടോ? ൨൯

ദേവയാനി—

ചിത്രം രഥത്തിനുടെ ശീഘ്രതഹേതുവാലെൻ
ഗാത്രം സമസ്തമിളകീടണമെന്നിരിക്കേ

നേത്രം വലത്തു വലങ്കരമോക്കിലിത്ര
മാത്രം വിറപ്പതിനു കാരണമെന്തിവണ്ണം· ൨൦

ശുക്രൻ—എന്തോ ഒരു അശുഭസൂചകമാണിതു്. ഈശ്വരനെ നല്ലവണ്ണം വിചാരിച്ചുകൊള്ളുക· എന്നാലതൊന്നും സാരമാവില്ല· (മുമ്പിൽ നോക്കീട്ടു്)രാജധാനിക്കു് എത്തിക്കഴിഞ്ഞു· ഇതാ കാണുന്നില്ലേ?

മാററുള്ളോരു സുവർണ്ണനിർമ്മിതമതി-
ല്ലെട്ടും, പുറത്തായതിൻ
ചുററും നല്ലമൃതാംബു വാർന്നൊഴുകുമാ-
റെങ്ങും കിടങ്ങും തഥാ
മാറും കാഞ്ചനശൈലശൃംഗസമമായ്
മിന്നുന്ന സൌധങ്ങളും
മാറും ചേർന്നു വിളങ്ങുമിപ്പുരവരം
കാണേണ്ടതാണേവനും· ൨൧

എന്നുതന്നെയല്ല,

പൊന്നിൻമേല്പുരയാണിതിൽപ്പുരനിരെ-
ക്കെല്ലാ,മവയ്ക്കുള്ളകം
തന്നിൽപ്പിന്നെ വിശേഷവസ്തു പറവാ-
നെന്തൊക്കെയുണ്ടായിട്ടും
ചിന്നിച്ചിന്നിയുമങ്ങുമിങ്ങുമധുനാ
കണ്ണിൽ തറെക്കുംവിധം
മിന്നിക്കൊണ്ടു വിളങ്ങിടും പലതരം
രത്നങ്ങൾ കണ്ടീലയോ? ൨൨

ദേവയാനി—ഇതിൻെറ പ്രഭ കണ്ണിൽ തറയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ കുഴങ്ങുന്നു.

ശുക്രൻ—ഇതാ ഗോപുരദ്വാരം സമീപിച്ചു. തേരു നിറുത്തുകതന്നെ.

നിപുണകൻ—കല്പനപോലെ (തേരുനിറുത്തുന്നു)

(അണിയറയിൽ കോലാഹലം)

ശുക്രൻ—ദേവയാനി! ഭയപ്പെടേണ്ട.

(പിന്നെയും അണിയറയിൽ)

ഒന്നിച്ചാരും വേണ്ട; ഋഷീശ്വരനെ എതിരേൽക്കുവാനെഴുന്നെള്ളുകയാണ്.

ശുക്രൻ—(കേട്ടിട്ട്)

നാടോന്നാളായ് നലമൊടു രക്ഷി-
ച്ചീടേറിടും നമ്മുടെ നാഥനിപ്പോൾ
കൂടേ ഹരിക്കാരരൊടൊത്തു ഭക്തി-
യോടേ വരുന്നുണ്ടു ഭയപ്പെടേണ്ട. ൨൩

(നോക്കീട്ട്) അല്ലാ! പ്രിയപുത്രിയായ ശർമ്മിഷ്ഠയും ഒന്നിച്ചു തന്നെയുണ്ടോ? ഇതു നിൻെറ വരവുനിമിത്തമാണ്.

(രാജാവും ഹരിക്കാരനും ശർമ്മിഷ്ഠയും പ്രവേശിക്കുന്നു)

രാജാവ്—

മതിയിൽ മാച്ചുവരുത്തി മുഴുത്തഹ-
മ്മതി തുടങ്ങിയ ദോഷമശേഷവും
പതിവിലോതിയകററിടുവാൻ കൃപാ-
മതിയെഴും ഗുരുനാഥനു വന്ദനം. ൨൪

(നമസ്കരിക്കുന്നു)

ശുക്രൻ—അഖണ്ഡകീൎത്തിയായി വരട്ടെ. (അനുഗ്രഹിക്കുന്നു)

രാജാവ്—(ശൎമ്മിഷ്ഠയോട്) ഇതാ ഗുരുപുത്രിയെ നിണക്കു ഏല്പിച്ചുതരുന്നു. യാതൊരനിഷ്ടവും കൂടാതെ കൊണ്ടു നടക്കണം.

ശൎമ്മിഷ്ഠ—എനിക്കു പുതുതായ ഈ സഖിയെ കിട്ടിയതിനാൽ വളരെ സന്തോഷമുണ്ട്.

രാജാവ്—എന്നാലെനി അകത്തേക്കു എഴുന്നെള്ളുകയല്ലേ?

ശുക്രൻ—അങ്ങിനെതന്നെ.

(എല്ലാവരും പോയി)

(ഒന്നാമങ്കം കഴിഞ്ഞു)

രണ്ടാമങ്കം

(അനന്തരം വൃദ്ധകഞ്ചുകി പ്രവേശിക്കുന്നു)

കഞ്ചുകി—(നെടുവീൎപ്പിട്ടിട്ട്)

ഏതും നീ ജോലിനോക്കാതനുഭവമരുളാം
ശമ്പളം പാതിയെന്നാ-
യോതുന്നു തമ്പുരാനെങ്കിലുമിതുവരെ ഞാൻ
കൃത്യമെത്തിച്ചുപോന്നു.
കാതും കണ്ണും നിനച്ചാൽ മുഖമിതിനൊരല-
ങ്കാരമെന്നായി, ചിത്തേ
ചാതുൎയ്യം നാസ്തിയായീ മമ ദുര കഠിനം
വിട്ടുപോയിട്ടുമില്ല.

(ആലോചന നടിച്ച്) കഷ്ടം! ദുരകൊണ്ടാണോ?

മുട്ടിടാതെ ദിവസേന വലഞ്ഞീ-
മട്ടിലിപ്പണിയെടുപ്പതുമൂലം
പട്ടിണിക്കടിമയായി വരാതെൻ
വീട്ടിലുള്ളവർ കഴിഞ്ഞുവരുന്നു. ൨

ഞാനിപ്പോൾ പ്രവൃത്തിക്കു മതിയായിട്ടല്ല, എങ്കിലും തീപ്പെട്ടതമ്പുരാനിലുള്ള ഭക്തിനിമിത്തം അവിടുത്തെ ആശ്രിതനായിരുന്ന എന്നെ ഈ തമ്പുരാൻ നീക്കിക്കളയുന്നില്ലെന്നേ ഉള്ളൂ. ഏതായാലും ഈ നിലയിലെത്തിപ്പാൻ തന്നെ ഇനി അസാദ്ധ്യമാണ്. മകൻ ശങ്കരദാസന്നു പതിനെട്ടു തികയുവാൻ രണ്ടുമാസമേ ഉള്ളൂ. അതുവരെ എങ്ങിനെയെങ്കിലും ഒപ്പിക്കുകതന്നെ. (തപ്പിത്തടഞ്ഞുകൊണ്ടു രണ്ടുമൂന്നടി നടക്കുന്നു)

(ഒരു സ്ത്രീ പ്രവേശിക്കുന്നു)

സ്ത്രീ—അമ്മാമനു നമസ്കാരം.

കഞ്ചുകി—(സൂക്ഷിച്ചുനോക്കീട്ട്) കുട്ടിത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ ദാസി സുമതിയല്ലേ അത്?

സ്ത്രീ—അതേ.

കഞ്ചുകി—എനിക്കു കണ്ണിന്നു അശേഷം കാഴ്ചയില്ലാതായി. ആരേയും കണ്ടാലറിയില്ല. നീയിപ്പോൾ എങ്ങട്ടാണു പോകുന്നത്. ചൊവ്വല്ലായ്മയും മാറമില്ലല്ലോ?

സുമതി—അമ്മാമൻ കോവിലകത്തെ തിരക്കൊന്നും അറിഞ്ഞില്ലെന്നുണ്ടോ?

കഞ്ചുകി—എന്റെ ഈശ്വരാ! ഞാനൊന്നും അറിഞ്ഞില്ലേ. എനിക്കു ചെവിടോൎമ്മയും അശേഷം ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. എന്തെല്ലാമാണ്? പറയു.

സുമതി—തമ്പുരാന്റെ ഗുരുനാഥൻ മഹൎഷി മകളോടുംകൂടി ഇന്നാൾ കോവിലകത്തു വന്നിരുന്നു.

കഞ്ചുകി—എന്നിട്ടോ?

സുമതി—അവളും കുട്ടിത്തമ്പുരാട്ടിയും വളരേ സ്നേഹത്തിൽ നാലുദിവസം ഒരുമിച്ചു താമസിക്കയുണ്ടായി.

കഞ്ചുകി—ആ ശുക്രന്റെ മകൾ വലിയ "നശൂലാ കെട്ടതാ"ണെന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒപ്പം താമസിപ്പിക്കാനും മററും കൊളളൂല. എന്തേ? വല്ലതും മോഷ്ടിച്ചുവോ?

സുമതി—(മുഖത്തോണ്ടു വിറച്ചുകൊണ്ട്) എന്നാൽ വേണ്ടില്ലയായിരുന്നുവല്ലോ.

(കരയുന്നു)

കഞ്ചുകി—മകളേ! നി എന്തിനു കരയുന്നു. ധൈൎയ്യം വരുണ്ടേ? കാൎയ്യംപറയു.

സുമതി—ഒരു നേരം ഞങ്ങളെല്ലാവരും തമ്പുരാട്ടിയുംകൂടി പുഴയിൽ കളിക്കുമ്പോൾ വസ്ത്രമഴിച്ചുവെച്ചിരുന്നു. പുഴയിൽനിന്നു കയറിയപ്പോൾ അറിയാതെ അവളുടെ വസ്ത്രം തമ്പുരാട്ടിയെടുത്ത് ഉടുത്തുപോയി. അതുനിമിത്തം അവർതമ്മിൽ വളരെ വാക്കേററമുണ്ടായി.

കഞ്ചുകി—അതിനു വാക്കേററം വേണ്ടിയിരുന്നുവോ? അവൾ അസൂയക്കാരത്തിയെന്നു നിശ്ചയമില്ലേ? തമ്പുരാട്ടിയെങ്കിലും അടങ്ങേണ്ടതായിരുന്നു.

സുമതി—അവിടുന്ന് ആദ്യം വണക്കത്തോടുകൂടി തന്നെയാണ് അരുളിചെയ്തത്. "ഇപ്പോൾ ആ വസ്ത്രംതന്നെ ഉടുത്തുകൊള്ളൂ. ഈ തെററിന് അവിടെ എത്തിയാൽ വിലപിടിച്ച വസ്ത്രം തന്നേക്കാം" എന്നു കേട്ടപ്പോൾ അവൾ "ഋഷിപുത്രിയായ ഞാൻ നികൃഷ്ടയായ നിന്റെ വിഴുപ്പുവസ്ത്രം ഉടുക്കുമോ?" എന്നും മററും ശണ്ഠകൂടി. അപ്പോൾ "ഞാൻ നീ പറഞ്ഞതൊക്കെ കേൾക്കാമെങ്കിലും എന്റെ അച്ഛനറിഞ്ഞാൽ കോപിക്കും" എന്നാണ് തമ്പുരാട്ടി പറഞ്ഞതു്. അതുകേട്ട് അവൾ "അറിയും അറിയും. നിന്റെ അച്ഛനെ ആൎക്കു പേടിയുണ്ടു്?"

"ജനതതിയെ വലപ്പാനെന്നുമദ്ധ്യക്തനാം നിൻ
ജനകനുടെ മഹത്വം ഹന്ത! വാൎത്തേ ണ്ടതത്രെ
അനവധി മഘമായാൾ ശൂന്യമായ് തീൎത്തുവെന്നല്ലനഘവിബുധവൃന്ദത്തിങ്കലത്യന്തവൈരി." ന

എന്നുപറഞ്ഞു.

കഞ്ചുകി—ശിവശിവ! ആ ദുഷ്ടത്തിയുടെ നാവു പുഴുത്തില്ലേ?

സുമതി—അച്ഛനെ കഠിനമായി ദുഷിച്ചപ്പോൾ തമ്പുരാട്ടിക്കും കുറെദ്വേഷ്യം വന്നു. "എടി തെമ്മാടി! നീയെന്റെ അച്ഛനെക്കൂടി നിന്ദിക്കുന്നുവോ?

"നിന്ദ്യൻ മദീയജനകൻ തവ താതനേററം
വന്ദ്യൻ വിവാദമിതിലില്ലതു സമ്മതിക്കാം

എന്നാലുമെന്റെ ജനകൻ പതിവായ് തരുന്ന
മുന്നാഴി തിന്നു മരുവും കഥ നീ മറന്നോ?" ൮

എന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ അവളും കോപാക്രാന്തയായി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

"എന്താതനോക്കുക തപോമയഹവ്യവാഹൻ;
നിന്താതനായവനുണങ്ങിയ പുല്ലുതന്നെ;
എന്താണു ചൊൽവതൃഷിവല്ലഭനെങ്ങു? ദേവ-
സന്താപകാരി ശഠനെങ്ങു കഠോരബുദ്ധേ!" ൯

എന്നിനു പറയുന്നു. അവളുടെ ക്രൂരവാക്കുകൾ കേട്ടു സഹി ച്ചുകൂടാതായിട്ട് ഇങ്ങിനെയാണ് അരുളിചെയ്തത്.

"ഇക്കാണും ലോകമെല്ലാം പരിചൊടു പരിപാ-
ലിച്ചു മുക്കണ്ണനെത്ത-
ന്നുൾക്കാമ്പിൽച്ചേർത്തുകൊണ്ടങ്ങിനെ മരുവിടുമെൻ
താതനിൽ ജാതഗർവ്വം
ധിക്കാരം ചെയ്യുിടുന്നോ? ധരണിയിലലയും
തെണ്ടിവർഗ്ഗങ്ങളേവം
വക്കാണത്തിന്നു വന്നാൽ വലിയവരതു കേ-
ട്ടെത്രമാത്രം സഹിക്കും? ൰

"ഓറക്കണ്ണൻ മുനിയുടെ
ചെറപ്പെണ്ണിൻ ശകാരമതികഠിനം
കേട്ടതു മതിമതിയിവളേ-
പ്പൊട്ടക്കിണറിന്നകത്തു കൊണ്ടുവിടിൻ." ൧

കഞ്ചുകി—അതു സമയോചിതമായി-പിന്നെ?

സുമതി—(കരഞ്ഞുംകൊണ്ട്)പിന്നെത്തെ കഥയെന്താണ് പറയേണ്ടത്? ആ ദുഷ്ട ചെന്ന് അവളുടെ അച്ഛനോടു സങ്കടം പറഞ്ഞപ്പോൾ ആയാൾ കോപിച്ചു തമ്പുരാനെ ശപിക്കാനൊരുങ്ങിയസമയം അവിടുന്നു വളരെ അധികം പറഞ്ഞതിനാൽ അവളുടെ ആവശ്യപ്രകാരം തമ്പുരാട്ടിയും ഞങ്ങളെല്ലാവരും അവളുടെ ദാസിമാരായിതീർന്നിരിക്കുന്നു.

കഞ്ചുകി—അയ്യയ്യോ! വലിയ കഷ്ടം! കേൾക്കാൻവയ്യ. എങ്ങിനെയാണിശ്വരാ! ഇനി കുട്ടിത്തമ്പുരാട്ടി കഴിഞ്ഞുകൂടുക. ഇതിനെല്ലാം അവൾ പകരം ചോദിക്കില്ലേ? ഇങ്ങിനെയൊരു കഷ്ടകാലം വന്നല്ലോ. ആ അശ്രീകരത്തിനെ കിണററിൽനിന്ന് ആരാണ് കയററിവിട്ടത്?

സുമതി—യയാതിമഹാരാജാവു നായാട്ടിനു പോയിവരുന്നസമയം നിലവിളി കേൾക്കുകയും അവിടെ എത്തി കരയ്ക്കാക്കി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തതായി കേട്ടു.

കഞ്ചുകി—ആ രാജാവിനെത്തന്നെയായിരുന്നുവല്ലോ തമ്പുരാട്ടിക്കും ആഗ്രഹം. അദ്ദേഹം വലിയ യോഗ്യനമായിരുന്നു. എന്തുചെയ്യാം? ഇനിഅതൊന്നും സാധിക്കുമെന്നുതോന്നുന്നില്ല.

സുമതി—അദ്ദേഹം നല്ല സ്ഥിരതയുള്ള ആളാകയാൽ കുട്ടിത്തമ്പുരാട്ടിയിൽ പെട്ടിട്ടുള്ള അനുരാഗത്തെ ഒരിക്കലും മാററുകയുകയില്ല. എന്നല്ല, വല്ലവഴിയും എടുത്തു ഗുണമാക്കുകയും ചെയ്യും.

കഞ്ചുകി—എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിനെ ഇതൊന്ന് അറിയിക്കണ്ടേ?

സുമതി—അദ്ദേഹത്തിന് ഇവിടുത്തെ സ്ഥിതിയൊക്കെ എന്നും ശ്രദ്ധമായിട്ട് അന്വേഷണമുണ്ട്.

കഞ്ചുകി—ആ ഒററക്കണ്ണന്റെ മകൾ കണ്ണിലുണ്ണിയാണ്. ഇനിയും എന്തെല്ലാമാണാവോ ദുർഘടമുണ്ടാകുന്നത്? നീ പിന്നെ ഇങ്ങോട്ടുവന്നത് എന്താണ്?

സുമതി—ദേവയാനിയുടെ കൂടെ പാർപ്പാൻ ആശ്രമത്തിങ്കലേക്ക് എഴുന്നള്ളുന്നതിനോടുകൂടെ ഞങ്ങൾ ആയിരം പേരും പോവുകയാണ്. അതിന് അമ്മാമനോടു യാത്രപറവാൻ വേണ്ടി ഇവിടെവന്നു.

കഞ്ചുകി—നന്നായി വരട്ടെ. തമ്പുരാട്ടിക്കുട്ടിയെ നല്ലവണ്ണം നോക്കണേ.

സുമതി—നല്ലതു വരാൻ നിങ്ങളാൽചിലരെപ്പോഴും അനുഗ്രഹിക്കണം.

കഞ്ചുകി—മകളേ! വ്യസനിക്കേണ്ട; എല്ലാം നന്നായിവരും.

സുമതി—എന്നാൽ ഞാൻ പോകട്ടെ.

കഞ്ചുകി—അങ്ങിനെ തന്നെ; ഞാനും തിരുമുൻപാകെ ഒന്നു പോകട്ടെ. ഇപ്പോഴെങ്കിലും ഈ വിവരം അറിവാനിടവന്നുവല്ലൊ.

(രണ്ടാളും പോയി)

(പൂർവ്വാംഗംകഴിഞ്ഞു)

(അനന്തരം വ്യസനാകുലനായ യയാതിരാജാവു പ്രവേശിക്കുന്നു)

രാജാവ്—(ആലോചന നടിച്ചുകൊണ്ട്)

കാമാദിയായ രിപുഷൾക്കമെവനറിൽവെച്ചു
സാമാന്യമഞ്ചിനെയുമാശു ജയിച്ചുകൊള്ളാം;
നാമാദിയാമരിയൊടിന്നെതിരിട്ടമൂലം
നാമാവശേഷനിലയായിവരാനടുത്തു. ൮

ഒരുത്തനൊരുനാരിയിൽ പ്രണയമുത്ഭവിച്ചീടിലും
പൊരുത്തു വിഷമം മനസ്സവളവങ്കലെത്തിക്കുവാൻ
കരുത്തിയലുമുൾപ്രിയം സമമുദിക്കുകിൽ ദുർഘടം
വരുത്തിടുമൊരീശ്വരൻ പെരിയ നിർദ്ദയൻ നിശ്ചയം.

കഷ്ടം! എന്റെ മനസ്സിനെ വശീകരിച്ചിട്ടുള്ള ആ വൃഷപ
ർവ്വപുത്രിയുടെ കഥ ഇപ്പോൾ എന്തായിരിക്കും. ആ ദുർഭ
ഗയായ ഭാൎഗ്ഗവസുതയെ കിണററിൽനിന്നു കയററിയതാണ്
എന്റെ അവിവേകം. അല്ലെങ്കിൽ ഈ വക വിചാരങ്ങൾ
ക്കൊന്നും സംഗതിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. മകളുടെ ഏഷണി
കേട്ടിട്ടു ശുക്രമഹർഷി എന്തായിരിക്കും പ്രവൎത്തിച്ചത്? എ
ന്റെ പ്രാണപ്രിയയെ ശപിച്ചു ഭസ്മീകരിച്ചിരിക്കുമോ? വി
വരങ്ങളറിവാൻ പ്രിയവയസ്യനായ ഗോമുഖനെ അയച്ചി
രുന്നു. ആയാളും വന്നുകാണുന്നില്ലല്ലോ. ഈശ്വരാ! ഇനി
യെന്താണു വേണ്ടത്?

(അനന്തരം ഗോമുഖനെന്ന വിദൂഷകൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

വിദൂഷകൻ—തോഴക്കു മംഗളം ഭവിക്കട്ടെ.

രാജാവ്—അമംഗളം ഭവിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ? പോയിട്ടുള്ള വ
ൎത്തമാനങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്? ഇരിക്കു.

വിദൂഷകൻ—(ഇരുന്നിട്ട്) തോഴരുടെ കാമവ്യാധി ശമനോന്മുഖമായ നിലയിൽ തന്നെയായി.

രാജാവ്—(സന്തോഷത്തോടെ) അവൾ ഈ അപരാധത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടുവോ?

വിദൂഷകൻ—അതല്ല· ആജീവനാന്തം ഋഷിപുത്രിയുടെ ദാസ്യത്തെ സ്വീകരിക്കയാണുണ്ടായത്.

രാജാവ്—എന്നാലെത്ര കഷ്ടമായി· താൻ പിന്നെ എന്താണ് എന്റെ വ്യാധിമാറുമെന്നു പറഞ്ഞത്?

വിദൂഷകൻ—തോഴർ ബുദ്ധിമാനല്ലേ? അവൾ ഈ ജന്മം അസാദ്ധ്യനിലയിലായെന്ന് അറിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അവളിൽ ആശ വെക്കുകയില്ലെന്നുവെച്ചു പറഞ്ഞതാണ്.

രാജാവ്—ഇങ്ങിനെ വിചാരിക്കുന്നുവോ?

അനക്കമില്ലാതനുരാഗശക്തിയാൽ
മനസ്സൊരേ വസ്തുവിലായുറക്കവേ
തനിച്ചുതേ വസ്തു നശിച്ചുപോകിലോ
തനിക്കു മേലാൽ സുഖമേതുകാലമാം. ൧൦

വിദൂഷകൻ—ആ മാരണദേവത കിണററിൽപ്പെട്ടപ്പോഴേക്കു പിടിച്ചുകേററുവാൻ തോഴർ ഹാജരായല്ലൊ.

രാജാവ്—അതുനിമിത്തം തന്നെ പശ്ചാത്താപമുണ്ട്. ഞാൻ കാട്ടിൽക്കൂടി വരുന്ന വഴിക്കു നിലവിളികേട്ടപ്പോൾ വല്ല പിശാചുക്കളോ മറേറാ ആണെന്നു സംശയിച്ചാണ് അടുത്തുചെന്നത്. പിന്നെ കയററാതെ

ഇരിക്കുന്നതു ധൎമ്മമല്ലല്ലൊ. കിണററിൽ വീണ സംഗ
തിയും മററം അവരം പറഞ്ഞുകേട്ടപ്പോരം തന്നെ ഇ
തു തകരാറായെന്നു തോന്നി. എന്നല്ല, അവരം അ
പ്പോരംതന്നെ എന്റെകൂടെ വരണമെന്നു നിൎബ്ബ
ന്ധിച്ചുവെങ്കിലും ഒരുവിധം പറഞ്ഞയച്ചു. ഇനിയും
എന്തെല്ലാമാണ് ഉണ്ടായിത്തീരുന്നതാവോ?

വിദൂഷകൻ—ഞാൻ ഒരുപായം പറയാം.

രാജാവ്—കേരംക്കട്ടെ.

വിദൂഷകൻ—തോഴര് ആ ഋഷിപുത്രിയുടെ സ്നേഹിതനായി
ത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അന്തൎഗ്ഗതം അവളോടു പറഞ്ഞ
പേക്ഷിക്കുകതന്നെ. എന്നാലൊരുസമയം സമ്മതി
ക്കുമായിരിക്കണം. ദാസിയായാലും ഭൎത്തൃമതിയാവു
ന്നതിനു വിരോധമുണ്ടാവുമോ?

രാജാവ്—അവളുടെ ഭൎത്താവായിത്തന്നെ ഇരിക്കണമെന്ന്
എന്നോട് ആവശ്യപ്പെടുകയാണെങ്കിലോ? പിരിഞ്ഞ
പ്പോഴത്തെ ഭാവരസവും മററം ഓൎത്താൽ അവളതിനും
മടിക്കുന്നവളല്ല.

വിദൂഷകൻ—എന്നാൽ പിന്നെ വ്യസനിക്കേണ്ടതില്ല. രാ
ജപുത്രിയുടെ സൌന്ദൎയ്യത്തേക്കാരം ഋഷിപുത്രിക്കു യാ
തൊരു കുറവും ഇല്ല.

രാജാവ്—അങ്ങിനെ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. എന്തുകൊ
ണ്ടെന്നാൽ,

വാമാംഗീമണികളിൽ വന്നിരിക്കേണ്ടും
സാമാന്യം ഗുണഗണമോർക്കിലെത്രയുണ്ടാം;
നാമാദ്യം സുഭഗത മാത്രമോർക്കമെന്നാൽ
ധീമാന്മാരതു ബലമായ് ഗണിക്കയില്ല. ൨൨

വിദൂഷകൻ—ആ വിഷയത്തിൽ ഞാനൊരു ഗുണംകൂടി കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

രാജാവ്—അതെന്താണ്?

വിദൂഷകൻ—തോഷർ മുഷിയുമോ?

രാജാവ്—അങ്ങിനെയുണ്ടോ?

വിദൂഷകൻ—

അടിയിലൊട്ടുവിലൂരം രണ്ടു വാരിന്നുവേണ്ടി
ജഡിതിയൊരു കുടം നീരൊക്കെ മോന്തുംകണക്കേ
ഇടയിൽ നൃപകുമാരീദർശനം മാത്രമിച്ചൂ-
ച്ചുടനൃഷിസുതയാമദ്ദുഷ്ടയെക്കെട്ടിയാലും. ൨൩

രാജാവ്—തനിക്കെല്ലാററിനും നേരംപോക്കേ ഉള്ളൂ.

കഞ്ചുകി—(പ്രവേശിച്ച്) മഹാരാജാവു ജയിച്ചാലും. ശുക്രമഹർഷിയുടെ ശിഷ്യന്മാരായ രണ്ടു ഋഷികൾ വന്നിട്ടുണ്ട്.

രാജാവ്—കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരിക.

കഞ്ചുകി—കല്പനപോലെ (പോയി)

വിദൂഷകൻ—കാര്യം പാററിയോ?

രാജാവ്—എന്തെല്ലാമാണാവോ ദൈവം വരുത്തുന്നത്.

(ഋഷികളോടുകൂടി കഞ്ചുകി പ്രവേശിക്കുന്നു)

(രാജാവും വിദൂഷകനും എഴുനീല്ക്കുന്നു)

ഒന്നാമൻ—

ചിലപൊഴുതു പിതാവാകുന്നുവെന്നാൽ ചിലപ്പോൾ
പലതരമുപദേശം നൽകുമാചാര്യനത്രേ;
ചിലരുടെ സഖിയായും രക്ഷിതാവായുമെല്ലാ-
നിലയിലുമവനീശൻ മാറമിങ്ങേററ ബന്ധു. ൫൩

രണ്ടാമൻ—

ഘനമായ ഭാവമിഹ ദുഷ്ടരോടു, സ-
ജ്ജനമോടഴിഞ്ഞ നിലയീയവസ്ഥകൾ
ജനനാഥനൊത്തഭിനയിപ്പതോർത്തു മേ
മനമിന്നു സാധ്വസവിനീതിസംയുതം. ൫൪

രാജാവ്—തപസ്വീശ്വരന്മാൎക്കു നമസ്കാരം.

ഋഷികൾ—മേൽക്കുമേൽ കല്യാണം വരട്ടെ.

രാജാവ്—ഭാർഗ്ഗവമഹർഷിക്കു കുശലമല്ലേ?

ഒന്നാമൻ—അതെ.

രണ്ടാമൻ—അങ്ങേക്ക് അവിടുത്തെ ചില സന്ദേശങ്ങളുണ്ട്.

രാജാവ്—ഞാൻ അതിൽ സശ്രദ്ധനായിരിക്കുന്നു.

ഒന്നാമൻ—അവിടുത്തെ കല്പന ഇതാണ്:—

"ഈതിജാലമണയാതെ വന്മെഴും
നീതിയോടയി ഭവാൻ പെരുത്തനാൾ
ഭൂതിചേൎന്നു ഭുവനം ഭരിക്കുവാൻ
ഭൂതിഭൂഷണനനുഗ്രഹിച്ചിടും. ൫൫

കൂപത്തിലക്കടിലമാനസ രാജപുത്രി
കോപത്തൊടെന്റെ മകളെബ്ഭത! തള്ളിവിട്ടു;
താപത്തിലാണ്ടെഴുമവൾക്ക ഭവാനണഞ്ഞി-
ട്ടാപത്തു തീൎത്തതിനു നന്ദി പറഞ്ഞിടുന്നേൻ" എന്ന

രണ്ടാമൻ— ഇങ്ങിനെ കൂടി കല്പിക്കുന്നു.

"അന്യപൂരുഷർ തൊടാതെയുള്ളൊരെൻ
കന്യതന്റെ കരതാരിനെബ്ഭവാൻ
ധന്യശീല! പിടിപ്പെട്ടകാരണാ-
ലന്യഭാൎയ്യയിവളാകയില്ലിനി. ൿമ

മന്നാമൻ— ഇതു് അങ്ങേക്ക വലിയ അഭ്യുദയകാരണമായി
തീരും. എന്തെന്നാൽ,

ഭുവി പുകൾപെട്ടമോരോ യാഗമൂലം സുരന്മാ-
രവികലമഖിലം നിൻപാട്ടിലായിട്ടിരിപ്പൂ;
കവിയുടെ മകൾ പിന്നെക്കാന്തയായ്ക്കൂടിവന്നാൽ
സവിനയമസുരന്മാരൊക്കയും കാക്കലല്ലോ. ൿവ്വ

രാജാവ്— (വിദൂഷകനോടു—സാകാൎയ്യം) എന്താണിതിനു മറു
വടി പറയേണ്ടതു്?

വിദൂഷകൻ— (സാകാൎയ്യം) തകരാറൊന്നും പറയേണ്ട. പി
ന്നെ ഭാരമായിത്തീരും.

രാജാവ്— (ഋഷിമാരോട്) ഞാനവിടുത്തെ കല്പനയെ നന്ദി
പൂൎവ്വം സ്വീകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതൊരു മംഗള
കാൎയ്യമാകയാൽ പലരോടും ആലോചിക്കേണ്ടതും മ

റവമുണ്ട്. അതിനാൽ നാളെ ആശ്രമത്തിങ്കൽ ലക്ഷ വിവരം അറിയിച്ചുകൊള്ളാം.

ഋഷികൾ—എന്നാൽ ഇതു തന്നെ ഞങ്ങളവിടെ ചെന്ന് അറിയിക്കാം. ഇപ്പോൾ പോകട്ടെ.

രാജാവ്—(തൊഴുതുകൊണ്ട്) അങ്ങിനെയാവട്ടെ.

(രണ്ടാളും പോയി)

രാജാവ്—എന്റെ കഴുത്തു ഞാൻതന്നെ കുടുക്കി.

വിദൂഷകൻ—ഇതിൽനിന്നു തോഴരെങ്ങിനെയാണ് ഒഴിയുന്നത്? പാണിഗ്രഹണം മുൻപുതന്നെ കഴിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

രാജാവ്—അതൊന്നും സാരമില്ല. ഞാൻ ഈ ഭവിഷ്യത്തൊന്നും ആലോചിച്ചില്ലല്ലോ. എന്താണിനി വേണ്ടത്? ഇതെന്നാലസാദ്ധ്യം തന്നെയാണ്.

വിദൂഷകൻ—എന്നാൽ ആ താടിക്കാരൻ പലതും ദുർഘടങ്ങളുണ്ടാക്കിവെക്കും. അതിനാൽ ഈ വിവാഹം നടത്തുകതന്നെ. പിന്നെ മററകാൎയ്യവും നിവൃത്തിയാക്കാം.

രാജാവ്—എന്റെ ആ വക ഭാരമൊക്കെ തന്റെ കൈക്കലാണ്. എന്തായിട്ടും എനിക്കിതിനു മനസ്സു വരുന്നില്ല.

(അണിയറയിൽ-വൈതാളികൻ)

എന്നും മാനമുപാശ്രയിച്ചുദിതനാമെന്നാൽ ബലാലസ്സുമി-
ക്കുന്നങ്ങുജ്ജ്വലരശ്മി നിത്യമുദയം തേടി ജ്വലിക്കും വിഭോ!

ഒന്നും ത്വത്സദൃശത്വമില്ലിവനഹോ സന്മാൎഗ്ഗമദ്ധ്യസ്ഥനായ്
വന്നും വൻകരമേററിയാശ്ശു പൊടിപാററീടുന്നു നാടൊക്കയും.

(രണ്ടാമൻ)

ഒന്നാമതിന്ദ്രദിശി വന്നു വളൎന്ന രാഗ-
മിന്നാകെ വിട്ടു രവി മേലെ വിളങ്ങിയാലും
ഇന്നാൎമ്മായവനെ നോക്കുവതില്ല പാരി-
ലൊന്നായ് പ്രതാപിയുയരുന്നതസഹ്യമത്രേ. ൨൦

രാജാവ്—(കേട്ടിട്ട്) ഇതെന്റെ അവസ്ഥയെപ്പററി പറഞ്ഞതായിരിക്കുമോ? ഞാനിങ്ങിനെ പ്രവൃത്തിക്കയില്ല നിശ്ചയം തന്നെ. ആദ്യമായ അനുരാഗം ഒരിക്കലും മാറുന്നു കളകയില്ല.

വിദൂഷകൻ—സാരമില്ല. മദ്ധ്യാഹ്നസ്തുതിയല്ലേ? ഊട്ടിൽ ഇലവെച്ചു. ഞാൻ പോകട്ടെ.

രാജാവ്—ഞാനും നിത്യകൎമ്മത്തിനായി പോകുന്നു.

(എല്ലാവരും പോയി)

(രണ്ടാമങ്കം കഴിഞ്ഞു)

(മൂന്നാമങ്കം)

(അനന്തരം ചേടി പ്രവേശിക്കുന്നു)

ചേടി—വലിയതമ്പുരാട്ടി എന്നോട് ഇങ്ങിനെ കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു! "എടി! ചതുരികേ! നീ പോയി യയാതിരാജാവിന്റെ

രാജധാനിയിൽ ദാസ്യപ്രവൃത്തിയോടെ പാൎത്തുവരു
ന്ന എന്റെ മകൾ ശൎമ്മിഷ്ഠയെ ഗൂഢമായി കണ്ടിട്ട്
അവളെ ഗാന്ധൎവ്വവിവാഹപ്രകാരം രാജാവു സ്വീക
രിക്കയാൽ രാജാവിൽനിന്ന് അവൾക്കുണ്ടായ സന്താ
നങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും മററും ചോദിച്ചറിയുകയും ഈ
ആപത്തു നീങ്ങുവാൻവേണ്ടി അവളുടെ അച്ഛൻ ഒ
രു യോഗീശ്വരന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം സൽകൎമ്മ
ങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നും മററും പറഞ്ഞു സമാധാന
പ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുവരണം" എന്നു. ഞാനാകട്ടെ;
വളരെ പണിപ്പെട്ടിട്ടെങ്കിലും ഈ രാജധാനിക്കു സ
മീപം വന്നുചേരുകയും ചെയ്തു. ഇതിന്റെ അക
ത്തേക്കു കടന്നു ഗൂഢമായിട്ടു മടങ്ങിപ്പോരാൻ സാമ
ൎത്ഥ്യവും തോന്നുന്നില്ല. ആകപ്പാടെ വിഷമമായിത്തീ
ൎന്നു. (ചുററി നടന്നിട്ട്) ആരാണ് പരിചയമുള്ളപോ
ലെ ഒരു സ്ത്രീ ഇങ്ങോട്ടു വരുന്നത്? (സൂക്ഷിച്ചുനോ
ക്കീട്ട്)ഓഹോ! കുട്ടിത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ തോഴി പ്രിയലേ
ഖയല്ലേ? കഷ്ടം! ഇപ്പോഴത്തെ ഇവളുടെ നില ശോ
ചനീയംതന്നെ.

ഏററം ജോലിയെടുത്തലഞ്ഞിവൾ മിഴ-
ക്കൊട്ടും പിരട്ടാസ്സയാൽ
നാററം തൻമുടിയൊക്കെ നാലു പുറവും
പാറിപ്പറിപ്പിച്ചഹോ
ചേററം മെയ്യിലണിഞ്ഞുകൊണ്ടു ചളിയായ്
ജീൎണ്ണിച്ചിരിക്കും തുണി-
ക്കീറും ചുററിവരുന്നിതീനില നിരൂ
പിച്ചാൽ മഹാസങ്കടം.

ഫ

(പ്രിയലേഖ പ്രവേശിച്ചു ചതുരികയെക്കണ്ടിട്ടു കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കരയുന്നു)

ചതുരിക—മകളേ! കരയരുത്. നൊമ്മളെ ഈ നിലയിലാക്കിയത് ഈശ്വരനല്ലേ? അവിടുന്നു വിചാരിച്ചാൽ ഇതിന്നൊരു മോചനവുമുണ്ടാവും. ഇങ്ങിനെ അനുഭവിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം കല്പിച്ചുകൂട്ടീട്ടുള്ള പാപങ്ങളൊന്നും നൊമ്മൾ ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ. നിന്റെ വ്യസനം കണ്ടിട്ട് എന്റെ ഉള്ളിൽ തന്നെ ദുഃഖം അടക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെ സ്ഥിതി അറിവാൻ വേണ്ടി വലിയതമ്പുരാട്ടി കല്പിച്ചിട്ടാണ് ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടുപോന്നത്. അവിടേക്ക് ഒരുനേരവും സ്വൈരമില്ല. ഈ വിചാരംകൊണ്ടു വളരെ കഷ്ടത്തിലായിരിക്കുന്നു. നൊമ്മടെ കുട്ടിത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ വൎത്തമാനങ്ങളെന്തെല്ലാമാണെന്നു ചോദിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഊഹിക്കുകയായിരിക്കും ഭേദം. അല്ലേ? ഭൎത്താവിനെങ്കിലും കുറച്ചു സ്നേഹമുണ്ടോ?

പ്രിയലേഖ—അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ കലശലായിട്ടുണ്ട്. പേടികൊണ്ടു പുറത്തു വിടുന്നില്ലെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ.

ചതുരിക—ഈ സ്ഥിതിയെല്ലാം ആ അസത്ത് ദേവയാനി അറിയാതെ എങ്ങിനെ സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നു?

പ്രിയലേഖ—തമ്പുരാന്റെ നൎമ്മസചിവനും വലിയ ബുദ്ധിമാനുമായ ഗോമുഖനെന്ന ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ ഓരോ യുക്തികളെക്കൊണ്ട് അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുവരുന്നു എന്നേ ഉള്ളൂ.

ചതുരിക—എത്ര പ്രസവിച്ചു?

പ്രിയലേഖ—ത്രിമൂൎത്തികളെപ്പോലെയുള്ള മൂന്നു പുത്രന്മാരെ മാത്രം.

ചതുരിക—എന്താണ് പേര്? എല്ലാവരും മിടുക്കന്മാരല്ലേ?

പ്രിയലേഖ—അതുപറയണോ? അവരിൽവെച്ച്,

ചാരുവാമൊട്ടവിലേക്കുമാരകൻ
പൂരുവെന്നു തിരുനാമമുള്ളവൻ
പാരുമൂന്നുമൊരുമിച്ചു കീഴിൽവെ-
പ്പോരു ലക്ഷണഗുണം തികഞ്ഞവൻ:

എന്നുതന്നെയല്ല,

"ലോകാഭിരാമാകൃതി പൂരു ഭൂമീ-
ലോകാവനം ചെയ്തു യശസ്സിനോടേ
പാകാരിയെപ്പോലെ വിളങ്ങുമെന്നാ-
യാകാശവാക്യം ബത! കേട്ടിരുന്നു." ൩

അത്രയുമല്ല,

"വാക്കിലുണ്ടു വലുതായ വൈഭവം,
നോക്കിലുണ്ടു ഘനമായ ഗൌരവം,
നോക്കിവങ്കലണയും വളച്ചു താൻ
നോക്കിനോക്കിയഴൽനീക്കി വാണിടാം. ൪

ജ്യേഷ്ഠന്മാരിൽ വലിയാൾക്കു ദ്രുഹ്യുവെന്നും, മററ
ആൾക്ക് അനുദ്രുഹ്യുവെന്നുമാണ് പേര്. അവരും നല്ല കുട്ടികൾ തന്നെയാണ്.

ചതുരിക—പ്രായമോ!

പ്രിയലേഖ—ഒമ്പതും, ഏഴും, അഞ്ചും

ചതുരിക—മററ മൂധേവിക്ക് എത്ര കുട്ടികളുണ്ട്?

പ്രിയലേഖ—രണ്ട്.

ചതുരിക—ഏതിലെകിടാങ്ങൾക്കാണു പ്രായമേറുക?

പ്രിയലേഖ—ഒന്നരമാസംകൊണ്ടു മററവളുടെ മൂത്തകുട്ടിക്ക് ഏറും.

ചതുരിക—തമ്പുരാട്ടിയെ അവൾ വല്ലാതെ വലയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കുമല്ലേ?

പ്രിയലേഖ—ആ കഥ വിചാരിപ്പാൻകൂടി വയ്യ; എത്രകഠിനശാസനകളാണ് ആ മഹാപാപി ചെയ്യുന്നത്?

വിടുപണികളെടുപ്പാൻ ഞങ്ങളോരായിരം ചെ-
ന്നിടുകിലുമൊരുലേശം തൃപ്തിയില്ലായവൾക്കോ
ഉടുപുടവ വിഴുത്തിട്ടല്ലതെന്നും നനച്ചി-
ട്ടിടുവതിനു കരാറായിട്ടു ശർമ്മിഷ്ഠ തന്നെ. ൧

ചതുരിക—ശിവ! ശിവ! കേട്ടതുമതി. ഇനി ഭർത്താവിന്റെ സ്ഥിതികൂടി അറിഞ്ഞാൽ പിന്നെ എന്തെല്ലാമാണാവോ?

പ്രിയലേഖ—അതു മറച്ചുതന്നെവെക്കാൻ ആര്യഗോമുഖനും ഞങ്ങളെല്ലാവരും നന്നെ കരുതുന്നുണ്ട്.

ചതുരിക—വ്യസനിക്കേണ്ടതില്ല. എന്തെന്നാൽ,

ധർമ്മജ്ഞനായ വൃഷപർവ്വനൃപൻ പെരുത്തു
കർമ്മങ്ങളീ മകളെയോർത്തു കഴിക്കയാലേ

ധൎമ്മിഷ്ഠമാരിലതിമാന്യത ചേൎന്നിരിക്കും
ശൎമ്മിഷ്ഠദേവിയൊടുവിൽ സുഖമായിരിക്കും. ൩൭

പ്രിയലേഖ—ഇങ്ങിനെ സമാധാനപ്പെടുകയല്ലേ നിവൃത്തിയുള്ളു.

ചതുരിക—നീ എവിടേക്കാണു പുറപ്പെട്ടത്?

പ്രിയലേഖ—ആ ബ്രാഹ്മണനെക്കണ്ടു ചിലതാലോചിപ്പാൻ. ഇനി ഇപ്പോൾ പോകുന്നില്ല. നമുക്കു തമ്പുരാട്ടിയെ ചെന്നുകാണാം. ഇപ്പോൾ അവിടുന്നു പ്രവൃത്തിക്ക് എഴുന്നെള്ളിയ സമയമാണ്. അധികം വൈകാതെ മടങ്ങിയെത്തും. അതുവരെ വാസസ്ഥലത്തു പോയി വിശ്രമിക്കാം.

ചതുരിക—അങ്ങിനെതന്നെ.

(രണ്ടാളും പോയി)

(പൂൎവ്വാംഗം കഴിഞ്ഞു)

(അനന്തരം രാജാവും ദേവയാനിയും ശൎമ്മിഷ്ഠയും വിദൂഷകനും പ്രവേശിക്കുന്നു)

ദേവയാനി—

ഏറം പൂൎവ്വവിരോധവും പഴകിയാ-
ലൊട്ടൊട്ടു പോയൊക്കയും
മാറും മാനസതാരിലെന്നതു മഹാ-
ഭോഷൎക്കുഴും മട്ടുതാൻ;

നീറം വൈരമഹാനലൻ മനസി വ-
ന്നെന്നും ജ്വലിച്ചൂർദ്ധ്വമായ്
കേറുന്നുണ്ടൊരു കാലമിക്കുലടയെ
ക്കത്തിക്കരിച്ചീടുമേ. ൭

രാജാവ്—(വിചാരം) പന്തീരാണ്ടായിട്ടുകൂടി ഈ ഭദ്രകാളിയുടെ വാക്ക് ഇങ്ങിനെതന്നെ ധരിക്കുന്നുവല്ലൊ.

ശർമ്മിഷ്ഠ—ഇങ്ങിനെ തിരുമനസ്സിൽ തോന്നുന്നതു സങ്കടമാണ്.

എന്നും തൃപ്പദസേവചെയ്തു സവിധേ വാഴും പരാധീനയാ-
ണെന്നുള്ളോരനുകമ്പലേശമിവളിൽ കൂടാതെ കൂടും രുഷാ
അന്നുണ്ടായൊരനീതിയോതിയിവിടുന്നാഹന്തഃകോപാന്ധയാ
യിന്നും ഹന്ത! വെറുപ്പുകാട്ടുകിലിവൾക്കാരാണൊരാലംബനം.

രാജാവ്—(വിചാരം) ഇതുകാണ്മാൻ സംഗതിയായല്ലൊ.

ക്ഷേമത്തിലിക്കുടിലമാനസ രാജ്ഞിയായും,
പ്രേമപ്രകർഷനിധി മൽപ്രിയ ദാസിയായും,
ഈവട്ടിലെന്നുമിതുമാതിരി കണ്ടിരിപ്പാ-
നീ മണ്ടയിൽക്കമലയോനി വരച്ചുവല്ലൊ. ൮

ദേവയാനി—ചേട്ടേ! അന്നു കുണ്ടൻകിണററിൽ മറിച്ചപ്പോൾ നിൻെറ ഈ വിനയം എവിടെയായിരുന്നു?

വിദൂഷകൻ—അന്ന് അച്ഛൻെറകൂടെ ചതുർവ്വിധഭോജനം കഴിച്ചു സുഖമായി ലാത്തുന്നകാലമല്ലേ? അതിനാൽ മദം വർദ്ധിച്ചായിരിക്കും.

ദേവയാനി—(കോപത്തോടുകൂടി) എന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ നിലെക്കു മദകാരണം ഇവൾക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? അതിന്റെ ഫലം ഇതാണ്. (കഴുത്തിൽ പിടിച്ചു തള്ളുന്നു.)

(ശൎമ്മിഷ്ഠ എഴുനീററു കരഞ്ഞുംകൊണ്ടു
പിന്നേയും നില്ക്കുന്നു)

രാജാവ്—(വിദൂഷകനോടു സ്വകാൎയ്യം) ഇതിന്റെശേഷം ഞാൻ പ്രവൎത്തിക്കട്ടെ.

വിദൂഷകൻ—(സ്വകാൎയ്യം) വരട്ടെ; കാലമായാൽ ഞാൻ പറയാം.

രാജാവ്—(സ്വകാൎയ്യം) ഇങ്ങിനെ എത്രകാലം സഹിച്ചിരിക്കാം?

വിദൂഷകൻ—(സ്വകാൎയ്യം) ആ മഹൎഷിപ്പിശാചിനെ അറിയുമല്ലൊ.

ദേവയാനി—ശൎമ്മിഷ്ഠേ! എന്റെ കാലുഴിയുക.

(ശൎമ്മിഷ്ഠ തലയും താഴ്ത്തി അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നു)

വിദൂഷകൻ—ഇപ്പോൾ അല്പം ഇടകൊടുക്കുക. പിടിച്ചുതള്ളീട്ടുള്ള വേദന അല്പം മാറട്ടെ.

ദേവയാനി—തനിക്കാണല്ലോ വേദന? താനിവളുടെ സേവക്കാരനാണ്. എന്നോടിവളെപ്പററി മേലാൽ വല്ലതും സംസാരിച്ചാൽ ശേഷമുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണനാണെന്നു പിന്നെയേ വിചാരിക്കുള്ളു.

വിദൂഷകൻ—ഇങ്ങിനെ കല്പനയാവരുതു. ഞാനായിട്ട് ഒ

രു സേവയുമില്ല.

ദേവയാനി—ആരായിട്ടും സേവയില്ലാതെ ഇവരു രണ്ടു മൂന്നു പെററതെങ്ങിനെ?

വിദൂഷകൻ—അത് എന്റെ സ്നേഹിതനായ ഒരാളാണെന്നും മററംമുമ്പ് ഒരു ദിവസം ഉണൎത്തിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ.

ദേവയാനി—താൻതന്നെയാണ് ഇവൾക്കു യോജിപ്പ്. ഈ കോങ്കണ്ണും പതിമുഖം ഇവൾക്കു നല്ല യോജിപ്പാണ്.

വിദൂഷകൻ—ഞാൻ ഇത്ര ബീഭത്സനാണെന്നോ ഇവിടുന്നു മനസ്സിലാക്കിയത്?

ദേവയാനി—അതല്ല, കാമദേവനെന്നാണ്. ഇവളുടെ ചെക്കന്മാരാരേപ്പോലെയാണാവോ? ശൎമ്മിഷ്ഠേ! നിന്റെ ചെക്കന്മാൎക്കു പ്രായം എത്രയായി?

ശൎമ്മിഷ്ഠ—നല്ല വിവരമില്ല. ഒടുവിലത്തവന്നു നാലാണ്.

ദേവയാനി—ഓ! ഇവളുടെ ചെക്കന്മാരുടെ പ്രസംഗംവന്നപ്പോൾ എന്റെ ഉണ്ണികളെ ഓൎമ്മവന്നു. എനിക്കും ആൎയ്യപുത്രനും അവരെ കാണാതെ അരനിമിഷം ഇരിക്കാൻ വയ്യ. ശൎമ്മിഷ്ഠേ! ഉണ്ണികളെ ഇങ്ങോട്ടുകൊണ്ടുവാ.

ശൎമ്മിഷ്ഠ—കല്പനപോലെ (പോയി)

രാജാവ്—ഇത്രകാലം ചെന്നിട്ടും ഭവതി അന്നെത്തെ സംഗതിക്ക് ഇവളിൽ ശഠിക്കുന്നുവല്ലൊ. ഇങ്ങിനെയായാൽ, കഠിനഹൃദയയെന്നു ദുഷ്കീൎത്തിയുണ്ടായിത്തീരും.

ദേവയാനി—മതി മതി. അങ്ങ് പലപ്പോഴും ഇവളുടെ ഭാ

ഗംപായമാവണ്ട്. ഇവൾക്കാണെങ്കിൽ പുരുഷന്മാരെ വശീകരിക്കാൻ ബഹുസാമർത്ഥ്യവുമുണ്ട്. ഇപ്പോൾ എന്റെ നിഷ്കർഷകൊണ്ടല്ലേ മോടിയും പത്രാസ്സും ഒക്കെ ഒന്നു ചുരുക്കിയത്.

രാജാവ്—ഞാനൊരു വിടനാണെന്നാണോ ഭവതി മനസ്സിലാക്കിയത്?

ദേവയാനി—ആര്യപുത്രൻ പണ്ടേ ഇവളിൽ അനുരക്തനാണെന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

രാജാവ്—അതു വെറുതെ നാട്ടുകാരുണ്ടാക്കിത്തീർത്തതാണ്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽത്തന്നെ ഭവതിയുടെ ദാസിയായതിൽപിന്നെ സംശയത്തിന്നവകാശമുണ്ടോ?

വിദൂഷകൻ—തോഴര് ഈ പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്.

തുടിക്കും താരുണ്യമവൾക്കുദിക്കിലും
പിടിക്കുമോ ദാസിയെ മാനമുള്ളവൻ?
കുടിക്കുമോ കാലു നനച്ച നീരു താ—
നടിച്ചിട്ടും ചൂലു തലെക്കുവെക്കുമോ? ൮൦

(അണിയറയിൽ)

അമ്മയും അച്ഛനും ഇവിടെയുണ്ടോ?

ദേവയാനി—ഉണ്ണികൾ വന്നുതുടങ്ങി.

(ശർമ്മിഷ്ഠ തുർവ്വസുവിനെ എടുത്തും യദുവിനെ കൈക്കു പിടിച്ചും പ്രവേശിക്കുന്നു)

ദേവയാനി—(യദുവിനോട്)ഉണ്ണി! അച്ഛനെ നമസ്കരിക്കു.

യദു—എനിക്കിപ്പോൾ കഴിയില്ല

ദേവയാനി—(തുർവ്വസുവിനോട്) ഉണ്ണി അച്ഛനെക്കണ്ടാൽ നമസ്കരിക്കണം.

തുർവ്വ—ഞാൻ ഇന്ന് അമ്പലത്തിൽചെന്നു നമസ്കരിച്ചു. ഈശ്വരനെയല്ലാതെ ആരേയും നമസ്കരിക്കില്ല.

ദേവയാനി—അച്ഛനും ഈശ്വരനെപ്പോലെയാണ്.

തുർവ്വ—എന്നാൽ അച്ഛനെന്താണ മിണ്ടുന്നത്? ഈശ്വരൻ മിണ്ടില്ലല്ലോ.

ദേവയാനി—നിങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ തർക്കിച്ചാൽ വിനയമില്ലാത്തവരാണെന്ന് ഈ ബ്രാഹ്മണൻ നാട്ടിലൊക്കെപ്പരത്തും.

വിദൂഷകൻ—(വിചാരം) ബ്രാഹ്മണൻ പരത്തുന്നതിലാണ് ദോഷം. ജനനാൽതന്നെ മൂന്നക്ഷരവും മുരക്കവും പൂജ്യമാണ്.

(ദേവയാനി പണിപ്പെട്ടു രണ്ടാളേയും നമസ്കരിപ്പിക്കുന്നു)

രാജാവ്—ദീർഘായുസ്സുകളാകട്ടെ (അനുഗ്രഹിക്കുന്നു) (വിചാരം) ഇവരെന്റെ മക്കൾതന്നെയാണെങ്കിലും മററ ഉണ്ണികളെപ്പോലെ തോന്നുന്നില്ല.

ദേവയാനി—

എത്രയും പ്രണയമേറിട്ടന്നൊരി-
പ്പുത്രരെത്തിയരികത്തു നിൽക്കവെ
ചിത്രമങ്ങു മടിയിൽക്കരേററിടാ-
തത്ര വാഴ്‌വതിനെന്തു കാരണം? ൧൫

രാജാവ്—(വിചാരം) പ്രണയാധിക്യമുള്ളവരുടെ കഥ ഓ

മ്മ വന്നിട്ടുതന്നെ. (പ്രകാശം) ഉണ്ണികളോടു ക്ഷണി
ച്ചിട്ടുവേണോ? പറയാതെ വരുമോ എന്നു പരീക്ഷി
ക്കുകതന്നെയാണുണ്ടായത്. (രണ്ടാളേയും പിടിച്ചു മ
ടിയിലിരുത്തുന്നു)

യദു—അച്ഛ! ശർമ്മിഷ്ഠ ഇന്നെന്നെ നുള്ളി.

തുർവ്വശു—ഇല്ല. അച്ഛ! അച്ഛനെ കാണുമ്പോളൊക്കെയും ശ
ർമ്മിഷ്ഠയെക്കൊണ്ടു കുററം പറയാൻ ഏട്ടന് അമ്മ പ
ഞ്ഞുകൊടുക്കാറുണ്ട്.

ദേവയാനി—അതുവ്വോ? നിണക്കു ഇഷ്ടം പറവാൻ നല്ലവ
ണ്ണം അറിയാം. ശർമ്മിഷ്ഠയുടെ ഉപദേശപ്രകാരമായി
രിക്കും. അച്ഛനെക്കാണുമ്പോൾ കുറെ അധികമാണ്.

ജാതാനുകമ്പമിഹ രാജ്ഞികൾ ബുദ്ധിമുട്ടി
മാതാവു മക്കളെ ഹിതേന വളർത്തിയാലും
ഏതാനുമില്ലവളിലിഷ്ടമവർക്കു ചിത്തേ
താതാന്തികേ പറയുമേഷണിയീഷലെന്യേ. ൧൨

രാജാവ്—ഇത് ഏഷണിയാകയില്ല.

ദേവയാനി—(കോപത്തോടെ) എന്നാലവളെയെടുത്തു ത
ലയിൽ വെച്ചോളു. ഞാൻ അവളെ ദ്രോഹിക്കാതി
രിക്കയില്ല. അതിന്നു് അവളുടെ ദുഷ്കർമ്മം തന്നെയാണ
ല്ലോ ഉത്തരവാദി.

രാജാവ്--(വിചാരം)

ഭള്ളുംപ്രതാപവുമിയന്നിവളാശയത്തിൽ
തള്ളുന്ന ഗർവ്വമൊടിവണ്ണമുരെക്കമൂലം

പൊള്ളുന്നിതെൻ മനമിതിൻെറ കഴുത്തറുത്തു
കൊള്ളുന്നതിന്നുമകതാരിലധൈൎയ്യമില്ല. ൫൩

കട്ടതരം ഹൃദി കോപരസം പുറ-
പ്പെട്ടുവതൊക്കെയടക്കുകയാണു ഞാൻ
പട്ടതയില്ലിനിയിങ്ങിനെ നിൎത്തുവാ-
നൊട്ടുവിലിക്കഥയൊക്കെ വെളിപ്പെട്ടും. ൫൪

ഇപ്പോഴും അടക്കുകതന്നെ. (പ്രകാശം) ഞാനൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടു പറഞ്ഞതല്ല. അതു വിചാരിച്ചു ലഹളകൂട്ടേണ്ട.

ദേവയാനി—എന്താണ് ഉണ്ണികളോടും നീരസമായോ? അവരോടൊന്നും മിണ്ടുന്നില്ല.

വിദൂഷകൻ—വല്ല രാജ്യകാൎയ്യാലോചനയും ഉണ്ടായിരിക്കും. എവിടെയെങ്കിലും സദ്യയുടെ കഥകേട്ടാൽ പിന്നെ അട്ടക്കെ വന്നുവിളിച്ചാൽകൂടി ഞാനറികയില്ല.

രാജാവ്—നീരസമോ?

ഇതു ചൊല്ലരുതെൻെറ വല്ലഭേ! ന-
ല്ലതു നാമേറിയകാലമാചരിച്ചു;
അതുമൂലമുദിച്ചു പുത്രരാലേ
പുതുമെക്കുള്ളവകാശിഞാനുമല്ലേ? ൫൫

ദേവയാനി—ശൎമ്മിഷ്ഠേ! നിൻെറ ചെക്കന്മാരെ ഇങ്ങിനെ എടുത്തു ലാളിപ്പാനാരെങ്കിലുമുണ്ടോ?

ശൎമ്മിഷ്ഠ—അവരുടെ അച്ഛൻ വരുമ്പോഴൊക്കെ എടുക്കുകയും മററും ചെയ്യാറുണ്ട്.

ദേവയാനി—അവരുടെ അച്ഛൻ നല്ല അച്ഛൻതന്നെ.

അന്നന്നു കണ്ടവരുമായണയുന്ന ധൂളി-
തന്നന്ദനൻെറ കഥ നന്നു; വനുള്ള താതൻ
ഇന്നാളതെന്നവനു നിശ്ചയമില്ല ;ചോദി-
ക്കുന്നാകിലമ്മയുമഹോ പറവാൻ ഞെരുങ്ങും. ൧൬

രാജാവ്—(വിചാരം) സതീശിരോമണിയെ ഇങ്ങിനെ ദൂഷിക്കുന്നുവല്ലൊ.

ദേവയാനി—ശർമ്മിഷ്ഠേ! ചെക്കന്മാരെ ഒരുദിവസം എനിക്കു കാട്ടിത്തരാഞ്ഞതെന്തേ?

ശർമ്മിഷ്ഠ—തിരുമനസ്സിലേക്കു കാണ്മാനും മററും കൊള്ളരുത്. ഒരുക്കൂട്ടം വിരൂപന്മാരാണ്.

ദേവയാനി—എങ്കിലും പറയുക. വലിയ ചെക്കൻെറ സമ്പ്രദായമെന്താണ്?

ശർമ്മിഷ്ഠ—(വിചാരം) എന്താണ് ഗതി? ഇങ്ങിനെ പറക തന്നെ (പ്രകാശം)

മൂത്ത കുട്ടി മുഴുവൻ കറുത്തവൻ
ചീത്തയാണു മുഖമെന്നു വാസ്തവം
ഒത്തപോൽ വികൃതിയാമവസ്ഥ വി-
ട്ടിത്തരം നിലയിലാണിരിപ്പവൻ. ൧൭

ദേവയാനി—കാക്ക ഗരുഡനെ പ്പെററമോ? മററവനോ?

ശർമ്മിഷ്ഠ—

നടുവിലെശ്ശിശു കാണുകിൽ നല്ലവൻ
പടുവതല്ല നിനക്കുകിൽ നിർഗ്ഗുണൻ

കെട്ടതിയേറിന നാരികൾ പെററ വി-
ട്ടിട്ടവതിങ്ങിനെ; യെന്തിതിലത്ഭുതം.? ൧൭

ദേവയാനി—ശരിതന്നെ. ഒട്ടുവിലത്തേതോ?

ശർമ്മിഷ്ഠ—

ചൊറി ചിരണ്ടു പിടിച്ച പടച്ചെളം
ചെറിയനെന്നു ധരിക്കുക സത്യമായ്
അറിക വഹ്നിനിയോക്കുകിലെത്രയെൻ
ചെറിയ കുട്ടി സമർത്ഥനതായ് വരും. ൧൮

ദേവയാനി—ശീലത്തിനൊത്ത കോലം. നിന്റെ അവസ്ഥ ക്കുള്ള മക്കളൊയി.

വിദൂഷകൻ—(രാജാവിനോട്ടു സ്വകാൎയ്യം) ദേവി കുമാരന്മാരുടെ വൎണ്ണന ചെയ്യുതൊക്കെ ദ്വയാൎത്ഥമായിട്ടാണ്.

ദ്രുഹ്യു—അമ്മേ! എനിക്കു ൨ാകഞ്ഞിയും പലഹാരവും കാലമായില്ലേ? വല്ലാതെ വിശക്കുന്നു.

ദേവയാനി—എന്തു വിശപ്പാണിത്? ഇപ്പോൾ കഴിഞ്ഞു പോന്നതല്ലേ ഉള്ളു?

രാജാവ്—അവരാവശ്യപ്പെട്ടപ്പോഴൊക്കെ കൊടുക്കരുതേ?

ദേവയാനി—എന്നാൽ ഞാൻ പോയി ഇവരുടെ ശാഠ്യം മാററട്ടെ.

രാജാവ്—ഞാനും ഉദ്യാനവിഹാരവും മററും കഴിക്കട്ടെ.

ദേവയാനി—ശർമ്മിഷ്ഠേ! ഉണ്ണിയെ എടുക്ക്.

(യദുവിന്റെ കൈ പിടിച്ചുംകൊണ്ടു ദേവയാനിയും
ദ്രുഹ്യുവിനെ എടുത്തുകൊണ്ടു ശർമ്മിഷ്ഠയും പോയി)

വിദൂഷകൻ—കാൎയ്യം അമാന്തമാവുമെന്നു തോന്നുന്നുവല്ലോ. കുമാരന്മാരെ കണ്ടുപോയാൽ രാജ്ഞിക്കു കാൎയ്യം മനസ്സിലാകും. അവരെ കാണേണമെന്നു നിൎബ്ബന്ധിച്ചുതുടങ്ങി.

രാജാവ്—എന്താണിനി മാൎഗ്ഗം?

വിദൂഷകൻ—വല്ലതും ആലോചിക്കാം. (നാലുപുറവും നോക്കീട്ട്) ശൎമ്മിഷ്ഠാദേവി പ്രവൃത്തി കഴിഞ്ഞു സങ്കേതസ്ഥലത്തെത്തേണ്ട സമയമായി. നേരം അസ്തമിക്കാൻ ഏതാണ്ടടുത്തു.

രാജാവ്—(നോക്കീട്ട്) ശരിതന്നെ.

തരണികിരണമെല്ലാം താമ്രമായൊന്നു മങ്ങീ;
സരസമിഹ സമീരൻ മന്ദനായ് വന്നിറങ്ങീ;
വിരവിൽ മലർമണത്താൽ വണ്ടിനം ചേൎന്നിറങ്ങീ;
സ്മരനുമരിയ തൂണീരത്തെ നോക്കിത്തുടങ്ങീ. ൨൦

അതിനാൽ പ്രിയതമ വരുന്നതിനു മുൻപായി നമുക്കവിടെ എത്തിക്കളയാം. പോവുക തന്നെ.

(രണ്ടാളും പോയി)

മൂന്നാമങ്കം കഴിഞ്ഞു.

നാലാമങ്കം

(അനന്തരം ഒരു ഋഷികുമാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

ഋഷികുമാരൻ (പുറം നോക്കീട്ട്) നേരം പ്രഭാതമായിത്തുട

ങ്ങി എന്നു തോന്നുന്നു. ഇതാ,
ആദിത്യന്നുദയം വരാൻ ദ്വിജകുല-
ത്തെക്കൊണ്ടു വീണ്ടും മനം
ഖേദിച്ചബ്ജിനി കേമമായ് മൗനജപം
ചെയ്യിപ്പതിൻസംഖ്യയേ
ആദിക്കഞ്ജലി ചേർത്തിരുന്ന കരപ-
ത്മത്താലെയെണ്ണംവിധം
സാദിക്കാതിതളാകുമംഗുലികളോ-
രോന്നായ് വിടൎത്തുന്നിതാ. ൧

(മുമ്പിലേക്കുനോക്കീട്ട്) ആരാണൊരാളിങ്ങോട്ടു വരുന്നത്.

(ദർഭക്കെട്ടെടുത്തുകൊണ്ടു വേറെ ഒരു ഋഷികുമാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

ഒന്നാമൻ—ആരാണത്? ബാദരായണനോ? എന്തേ ഇന്നലെ വരാഞ്ഞത്?

രണ്ടാമൻ—ഇന്നലെ ദർഭ ശേഖരിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും നേരം അസമയമായി. പിന്നെ ആ നദീതീരത്തുള്ള ജീർണ്ണാശ്രമത്തിൽ കിടന്നു. ആശ്രമത്തിൽ വിശേഷമൊന്നുമില്ലല്ലൊ.

ഒന്നാമൻ—അവിടെ എല്ലാം വിശേഷം തന്നെയായിരുന്നു. ഇന്നലെ താനുണ്ടായില്ലല്ലൊ. ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവൎക്കും നല്ല നേരംപോക്കായിരുന്നു.

രണ്ടാമൻ—എന്തേ? വിസ്തരിച്ചുപറയൂ.

ഒന്നാമൻ—ഇന്നലേ ദേവയാനി വെളിച്ചപ്പെട്ടുംകൊണ്ടു

ഗുരുനാഥനെക്കാണ്മാൻ വരികയുണ്ടായി.

രണ്ടാമൻ—സംഗതിയെന്ത്?

ഒന്നാമൻ—ഭൎത്താവു ദാസിയായ ശൎമ്മിഷ്ഠയിൽ വ്യഭിചരിച്ചു.

രണ്ടാമൻ—അതു വ്യഭിചാരവും മറ്റുമല്ല. ആയാറം അവളെ ഭാൎയ്യാത്വേന സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നുതന്നെയല്ല, രാജാവിന്നു ശൎമ്മിഷ്ഠയിൽ സന്താനങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും ഞാനറിയും. ആ കഥകളൊക്കെ നന്നെ ഗുപ്തമായിരുന്നുവല്ലോ. എങ്ങിനെ വെളിച്ചത്തായിപ്പോയി?

ഒന്നാമൻ—ശൎമ്മിഷ്ഠയുടെ കുട്ടികളെ ദേവയാനി പലപ്പോഴും കാണ്മാനാവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും ഒഴികഴിവു പറഞ്ഞ് അതിന്നു സംഗതി വരുത്തിയിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെ ഒരു ദിവസം ദേവയാനിയുടെ വിശ്വസ്തയായ ഒരു ദാസി സംഗതിവശാൽ അവരെ കാണുകയും ആ കുട്ടികളൊക്കെ തമ്പുരാനെപ്പോലെയിരിക്കുന്നുവെന്നും മറ്റും അവളോട് ഏഷണിപറകയും ചെയ്തു. അതു പരിശോധിപ്പാനായി ഒരു ദിവസം രാജസന്നിധിയിൽ വെച്ച് അവരെ വരുത്തി.

രണ്ടാമൻ—എന്നാൽ പൊതിപൊളിഞ്ഞു. പിന്നെ?

ഒന്നാമൻ—

മൂൎത്തിത്രയത്തൊടു ശരിക്കു ശരിപ്പെടുന്ന
മൂൎത്തിപ്രഭാവമിയലുന്നവർ മൂന്നുപേരും
കീൎത്തിപ്പുകിട്ടെഴുമരാറങ്കളവായതാമെ-
ന്നോൎത്തിട്ടവൾക്കു പെരുതായൊരസൂയതോന്നി. വ

രണ്ടാമൻ—എന്നിട്ട്?

ഒന്നാമൻ—അവൎക്ക് അന്തസ്താപം കലശലായി.

"തെണ്ടിയെന്റെ വഴിയേ നടക്കുമീ-
ച്ചുണ്ടിതൻ ചെറിയൊരിക്കിടാങ്ങളിൽ
കണ്ടുപോരുമഴകിൻ ശതാംശമെൻ
രണ്ടുമക്കളിലുമില്ല കഷ്ടമേ!" ൨

ഇങ്ങിനെ പലതും വിചാരിച്ചു കോപാക്രാന്തയായിതീൎന്നു.

രണ്ടാമൻ—നേരമ്പോക്കുണ്ട്. പറയൂ. പറയൂ.

ഒന്നാമൻ—പിന്നെ ആ കുട്ടികളോട് "എടാ ചെക്കന്മാരേ! നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ അച്ഛനെ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ"? എന്നു ചോദിച്ചതിന്ന്, അവർ "ഞങ്ങൾ ചെക്കന്മാരല്ലെന്നു പറഞ്ഞു." അപ്പോഴേക്കു നോക്കേണ്ട, കലശലായിത്തീൎന്നു. "ചെക്കന്മാരല്ലേ പിന്നെ മഹാരാജാക്കന്മാരോ നിങ്ങൾ? അധികപ്രസംഗം പറയേണ്ട. നിങ്ങളുടെ അച്ഛൻ ആരാണ്? അതു പറയുവിൻ" എന്നു പിന്നേയും തിരക്കിയപ്പോൾ അവരിങ്ങിനെയാണ് പറഞ്ഞത്.

"തേജസ്സു വിദ്യ വിനയം സുജനങ്ങൾ വാഴ്ത്തു-
മോജസ്സുദാരത തുടങ്ങിയ സൽഗ്ഗുണത്താൽ
രാജൽപ്രഭാവനിധി ഞങ്ങടെ താതനിന്നു
രാജത്വമാൎന്നവനിയിങ്കൽ വിളങ്ങിടുന്നു" ൩

രണ്ടാമൻ—നേരു പറയുന്നതെന്നു മുമ്പുതന്നെ അവരെ ഏ

ല്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും.

ഒന്നാമൻ— അതുകൊണ്ടൊന്നും കാൎയ്യം പററിയില്ല. അവൾ പിന്നേയും ചോദിച്ചു.

"ഇടയില്ല നിങ്ങളുടെ തള്ള നല്ലൊരാൾ-
ക്കുടമപ്പടിക്കൊരു കളത്രമാകുവാൻ,
ഇടയിൽ പരം വ്യഭിചരിച്ചൊരാ മഹാ-
വിടനേതൊരുത്തനതു ചൊല്ലിയാൽ മതി." ൨

അവൾക്കും ദ്വേഷ്യംവന്നു കാൎയ്യം ഇങ്ങിനെ വെളിച്ചത്താക്കി.

"ന്യായമെന്തിതിനു തന്റെ കാന്തന-
ന്യായമായ ചിലതാചരിക്കിലും
ആയതാക്ഷികളിവണ്ണമുള്ളവാ-
ക്കായവന്നു വെളിവായ് കഥിക്കുമോ?" ൩

അതു കേട്ടു കോപിച്ചു ദേവയാനി രാജാവിനോട് "ഇവർ പറഞ്ഞതിന്റെ അൎത്ഥം എന്താണെ"ന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ "പ്രിയതമെ! ക്ഷമിക്കണം. എനിക്കിങ്ങിനെ ഒരബദ്ധം പററിപ്പോയിട്ടുണ്ട്" എന്നും മററും പറഞ്ഞു് രാജാവു കാക്കൽവീണു. അപ്പോൾ അവളാട്ടെ,

"ന്യായക്കേടൊന്നു കണ്ടാലുലകു മുഴുവനും
നിൎദ്ദയം ഭസ്മമാക്കാ-
നായത്യന്തം തപശ്ശക്തിയൊടെഴുമസുരാ-
ചാൎയ്യവീൎയ്യം മറന്നും
മായത്തോടീ മഹാപാതകിയിൽ മുഴുകിയും
വാഴുമങ്ങുക്കു വേണ്ടും
പ്രായശ്ചിത്തത്തിനുള്ളോരവസരമിതുതാ-
നോക്കിൽ മേ തൎക്കമില്ല". ൧

എന്നും പറഞ്ഞു നടന്നു. രാജാവു വഴിയെകൂടി വളരെപ്പറ ഞ്ഞിട്ടും ഫലമുണ്ടായില്ല.

രണ്ടാമൻ—പിന്നെ ഗുരുനാഥനോടുവന്നു സങ്കടം പറഞ്ഞു വല്ലേ? എന്നാൽ മുൻകോപിയായ മൂപ്പരും വല്ല കഠിനവും ചെയ്യിട്ടുണ്ടായിരിക്കും.

ഒന്നാമൻ—ആ നില വിട്ടുതുടങ്ങി. മൂപ്പർക്കുതന്നെ ഈ അസ്സൂയക്കക്ഷിയുടെ ശീലം ബോധിക്കുന്നില്ല.

രണ്ടാമൻ—അതെന്തേ?

ഒന്നാമൻ—ശർമ്മിഷ്ഠയെ ശപിച്ചു ഭസ്മമാക്കണമെന്നും മററും വളരെ അപേക്ഷിച്ചതെല്ലാം കേട്ടു ഗുരുനാഥൻ ഒടുവിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

"ഇതിലെടോ വൃഷപർവ്വജ ചെയ്യു വൻ-
ചതികളില്ല നിനയ്ക്കുകിൽ നിന്നുടെ
പതിയിലുള്ളൊരു യൌവനശക്തിയാ-
ണതിനു വേണ്ടുകിൽ ഹാനി വരുത്തിടാം." വൃ

അപ്പോൾ ദേവയാനി; "അതു മതി. എന്നാൽപിന്നെ ഭർത്താവിന്നു് അവളുടെ മേലുള്ള ഭ്രമത്തിന്നു ഭേദമുണ്ടാകുമല്ലോ." എന്നുപറഞ്ഞു. അപ്പൊൾ ഗുരുനാഥൻ:—

"സുരാംഗനകൾ കൂപ്പുമെൻമകളെമാത്രമല്ലുത്തമൻ
സുരാധിഗുരുവാകുമെന്നെയുമശേഷമോൎക്കാതഹോ
പരാംഗനയിലാഗ്രഹിച്ചൊരു യയാതിഭൂപന്നെനി-
ജ്ജരാനര വരട്ടെയെന്നുടെ തപോബലത്താലുടൻ." ന

എന്നു ശാപവും കൊടുത്ത് അവളെ പറഞ്ഞയച്ചു.

രണ്ടാമൻ—ശിക്ഷ! ഇങ്ങിനെയെല്ലാമായോ? എനിക്കിതൊന്നും കാണ്മാൻ സാധിച്ചില്ലല്ലോ.

ഒന്നാമൻ—തന്റെ നല്ല കാലംകൊണ്ട് അവറ തിരികെ വന്നിട്ടുണ്ട്. വേഗം പോയ്ക്കോളു. എനിക്കവളുടെ കരച്ചിലും തൊഴിച്ചിലും കണ്ടുനിന്നാൽ ഹോമശാലയിലേക്ക് ഉദകകുംഭം എത്തിക്കാൻ വൈകുമെന്നു വിചാരിച്ചു പോന്നതാണ്.

രണ്ടാമൻ—എന്നാൽ ഞാൻ നടക്കട്ടെ.

ഒന്നാമൻ—എന്റെ ഉദ്യോഗത്തിന്നു ഞാനും ശ്രമിക്കട്ടെ.

രണ്ടാളും (പോയി)

ഇങ്ങിനെ പൂർവ്വാംഗം

(അനന്തരം ശുക്രമഹർഷിയും തലതാഴ്ത്തിയിരുന്നുംകൊണ്ടു ദേവയാനിയും പ്രവേശിക്കുന്നു)

ശുക്രൻ—മകളെ! കാര്യംപറയാതെ പിന്നേയും കരയുന്നതെന്താണ്?

(ദേവയാനി തേങ്ങി തേങ്ങിക്കരയുന്നു)

ശുക്രൻ—ഇതുകൊണ്ടു ഫലമില്ല. ഉത്തരം കിട്ടിയാലല്ലാതെ ഒന്നിന്നും നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ.

ദേവയാനി—

തക്കത്തിലങ്ങിനെ വരുന്ന മനോഗതങ്ങ-
ളൊക്കത്തെരുന്ന ജനകാദിജനത്തിരുള്ളിൽ

ഛിക്കന്നൊരിക്കലെൻകമ്പയൊഴിഞ്ഞിരുന്നാൽ
മക്കൾക്കു മറെറാരവലംബനമെന്നതുണ്ടോ? ൫൦

ശുക്രൻ—

എന്തയേ! തവ മനോഗതങ്ങളെ-
ച്ചിന്തചെയ്ത നിറവേററിയില്ല ഞാൻ
ഹന്ത! നീയിതുവിധത്തിലോതിയെ-
ന്നന്തരംഗമതിഖിന്നമാക്കൊലാ. ൫൧

ദേവയാനി—

പുറമേ പറയുമ്പൊളുത്തമേ
കുറവില്ലേ കൃപയെന്നു തോന്നിടും
തിരനീക്കി മനസ്സുശേഷവും
തിരയുന്നാലതു തീരെ നിർദ്ദയം. ൫൨

ശുക്രൻ—ഇതെന്തന്യായം? ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിച്ചപോന്ന കഥകളെ ലേശവുമോക്കാതെ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നുവല്ലോ. പണ്ടു രാജപുത്രി നിന്നെ ദ്രോഹിച്ചതിന്നു പ്രത്യേകകാരണം നീതന്നെയാണെങ്കിലും നിന്നിലുള്ള സ്നേഹംനിമിത്തം രാജാവിനോടു ഞാൻ കഠിനമായി കയക്കുകയും തന്നിമിത്തം അവളേയും മററം ജന്മവർഷം നിൻെറ കീഴിലാക്കിത്തരികയും ചെയ്തു. നിന്നിൽ കേവലം വിരക്തനായിരുന്ന യയാതിരാജാവു നിന്നെ പട്ടമഹിഷിയാക്കിവെച്ചതും നിൻെറ സാമത്ഥ്യംകൊണ്ടാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നുവോ? നിന

ക്ക് അപ്രീതി ജനിക്കയാൽ ആയാൾക്കു കഠിനശിക്ഷ ഏല്പിച്ചിട്ട് ഇപ്പോൾ സമയം അധികമായില്ല. അതെങ്കിലും ഓക്കുന്നില്ലല്ലൊ.

ദേവയാനി—

പലകാലവുമിഷ്ടമോടു താൻ
ചില കാൎയ്യം ഗുണമാക്കിയെങ്കിലും
നിലവിട്ടൊരനിഷ്ടമേകിയാൽ
ഫലമുണ്ടോ? ബത മാറ്റതൊന്നിനും. ഫന-

എനിക്കു ഒടുക്കത്തെ അനുഗ്രഹംതന്നെയാണ് ഉപദ്രവമായിതീർന്നത്.

ശുക്രൻ—(വിചാരം) അതു ഞാനാദ്യംതന്നെ വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ട് (പ്രകാശം) അതെന്തേ?

ദേവയാനി—ഞാൻ അങ്ങോട്ടെത്തിയപ്പോഴേക്കു ഭൎത്താവിന്റെ കാൎയ്യം പരുങ്ങലായിരിക്കുന്നു.

ശുക്രൻ—എന്റെ അടുക്കലേക്കാണു നീ പോന്നതെന്നു വിചാരിച്ചു ആയാൾ ഭയപ്പെട്ടു വിറച്ചിരിക്കും അല്ലേ?

ദേവയാനി—അത്രമാത്രമായതുകൊണ്ടു വൈഷമ്യമില്ലായിരുന്നുവല്ലൊ. ഇപ്പോൾ ഒരു തന്തക്കിഴവനായിതീൎന്നു.

ശുക്രൻ—ആ!ഹാ! ഇപ്പോഴത്തെ മാതിരി എന്തെല്ലാമാണ്?

ദേവയാനി—

മേലൊട്ടുക്കും മെലിഞ്ഞെല്ലുകൾ വരിവരിയായ്
പൊന്തിയേററം മുളിഞ്ഞ-
ത്തോലൊന്നായ് വന്നുകൂടീട്ടവിടവിടെ വെറും
സന്ധിയായ് തൂങ്ങിനിൽപ്പൂ;

കാലോരോന്നസ്ഥിമാത്രം കരവുമതുവിധം
കണ്ണു കാണില്ലതെല്ലാ-
മാലോചിച്ചാലമാന്തം; കനവനെയധുനാ
കഷ്ടമേ കാണ്കവയ്യേ. ൧൮

ഇതുമാത്രമല്ല,

കേൾക്കുന്നില്ലൊരു വസ്തുവും ചെവികളിൽ-
പ്പല്ലൊന്നുമില്ലാതെയാ-
മൂക്കും താടിയുമൊത്തുകൂടി മുടിതൊ-
ട്ടാപാദമെല്ലാടവും
നോക്കുമ്പോളൊരു രോമവും കറുകറെ-
ക്കാണുന്നതില്ലാകവേ
വാക്കും ഹാ! വഷളായ് വലഞ്ഞിതധുനാ
വല്ലാതെയെൻവല്ലഭൻ. ൧൯

ശുക്രൻ—ഇതിന്നു ഹേതു നീതന്നെയല്ലേ?
പതി മറെറാരു നാരിയായ് മുദാ
രതിചെയ്യുന്നതറിഞ്ഞുവെങ്കിലും
അതിനാലിതുപോലെ ദുർഘടം
സതിമാരായവരാചരിക്കുമോ? ൨൦

ദേവയാനി—അതിനിപ്പറഞ്ഞിട്ടെന്താണ്? ഭർത്താവവളിൽ വ്യഭിചരിച്ചതുമാത്രമാണെങ്കിൽ എനിക്കിങ്ങിനെ ദേഷ്യം വരില്ലായിരുന്നു. അവളുടെ കുട്ടികളുടെ തേജസ്സു കണ്ടിട്ടാണ് സഹിക്കാൻ വയ്യാതായത്.

ശുക്രൻ—അതുതന്നെയാണ് ദുർബ്ബുദ്ധിയുടെ ലക്ഷണം.

പരന്മാക്കിണ്ണങ്ങും ഗുണം കണ്ടുവെന്നാൽ
പരം തുഷ്ടരാകുന്നു ശിഷ്ടാശയന്മാർ
അരം തൽഗുണത്തെദ്ദൂഷിപ്പാനൊരുങ്ങും
നരന്മാർക്കു നിത്യം ഫലം ദുഃഖമല്ലോ. ൧൭

ദേവയാനി—ഇനി അച്ഛൻ എന്നെ ശകാരിച്ചിട്ടു ഫലമെന്താണ്?

സ്വന്തേ വിവേകം കുറവായവർക്കു-
മിതേവിധം ഘോരവിപത്തണഞ്ഞാൽ
അതേറെ നന്മയ്ക്കൊരു പാഠമാകു-
മിതേവനും സമ്മതമായ തത്വം. ൧൮

അതിനാൽ ഈ സങ്കടത്തിൽനിന്നുകൂടി രക്ഷിച്ചുതരണം. ഭർത്താവു പണ്ടത്തെ നിലയിലായാൽമതി.

ശുക്രൻ—നിന്റെ അഭ്യുദയത്തിൽ ഞാനെന്നും ഉദ്യുക്തനായിരുന്നു: അതുനിമിത്തം നിന്റെ ദുഷ്പ്രവൃത്തിമൂലം വരുന്ന ആപത്തുകളിൽനിന്നു തന്നെ ഇതുവരെ ഞാൻ രക്ഷിച്ചുംപോന്നു. ഇനിയും ഇങ്ങിനെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കരുത്. എന്തെന്നാൽ,

പാപകാരണമൊരാളിലീവിധം
ശാപവാക്കു ചിലവാക്കിയെങ്കിലോ
താപസന്റെ നിയമത്തിനേററവും
ലോപമായതുള്ള വാക്കുമോർക്കണം. ൧൯

എല്ലാ യോഗ്യതയും തികഞ്ഞൊരു മഹാ-
രാജാവിന്നായ്ക്കൊണ്ടു ഞാ-
നല്ലാദരേണ കൊടുത്തിതെന്റെ മകളെ-
ക്കാമത്തിനൊക്കും വിധം;
ഇല്ലാ ഭാരമശേഷവും നിയമിയാ-
മിയ്യാൾക്കിനിപ്പാർക്കില-
ങ്ങെല്ലാം നിന്നുടെ ഭാഗ്യതുല്യഫലമാ-
മല്ലാതെയെന്തോതുവാൻ. ൨൦

ഇതു പ്രത്യേകം ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതാണ്.

അപത്യദാരാദിപരിഗ്രഹത്തിനാൽ
വിപത്തുദിച്ചുള്ളതു തെല്ലു തീരുവാൻ
തപസ്സിനായ്ത്തന്നെ മുതിർന്നിടുന്നു ഞാ-
നുപദ്രവിച്ചീടരുതാരുമിന്നിമേൽ. ൨൧

ദേവയാനി—(കരഞ്ഞുംകൊണ്ട്) ഇങ്ങിനെ അച്ഛൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയാൽ പിന്നെ ഞാൻ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ട് എന്താണ് ഫലം? (കാക്കൽവീഴുന്നു)

ശുക്രൻ—മകളേ! ശപിച്ചതു മടക്കിയെടുപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ.

ദേവയാനി—ശാപമോക്ഷം മതി.

ശുക്രൻ—(ആലോചിച്ചിട്ട്) ഇപ്പോൾ ഭർത്താവിന്റെ വാർദ്ധക്യത്തെ മക്കളാരെങ്കിലും കൈക്കൊള്ളട്ടെ. വിഷയസൌഖ്യം മതിയായിട്ടു ദേഹം തിരിയെ വാങ്ങുമ്പോൾ ആ പുത്രന്നു മുൻപേത്തെ പ്രായം തന്നെ സിദ്ധിക്കുക

യും ചെയ്യും.

ഹിതമൊടു ജനകൻതാനേറെ നാൾ നേടിവെക്കും
മുതലുകൾ മകനുണ്ടെന്നാകിൽ മററാൎക്കുമുണ്ടോ?
അതുവിധമവരിൽത്തന്നല്ലനാൽ വന്നൊരാപ-
ത്തുമനുഭവമാകും മററ മാൎഗ്ഗങ്ങളില്ലാ. ൨൨

ദേവയാനി—എന്നാൽ മതി, ആവിധമാക്കിക്കൊള്ളാം. ഇപ്പോൾ പോകട്ടെ.

ശുക്രൻ-അങ്ങിനെതന്നെ. ഞാനും സ്നാനത്തിന്നു പോകുന്നു.

(രണ്ടുപേരും പോയി)

നാലാമങ്കം കഴിഞ്ഞു.

അഞ്ചാമങ്കം

(പ്രധാന മന്ത്രി പ്രവേശിക്കുന്നു)

മന്ത്രി—ചൊവ്വില്ലായ്മ അധികമാണെന്നു കേൾക്കുന്നു. നാട്ടുകാരുടെ ആവലാധി വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നു. തിരുമേനിയെ ഒന്നുകണ്ടാൽ തന്നെ പല സങ്കടക്കാൎക്കും തൃപ്തിയുണ്ട്. ആസ്ഥാനമണ്ഡപത്തിലേക്കു എഴുന്നള്ളാൻ ഏതായാലും സാധിക്കയില്ല നിശ്ചയമാണ്. ഇന്നു പള്ളിയറയുടെ പുറത്തു ഒരുവിധം എഴുന്നെള്ളിയിരിക്കാമെന്നു ഇന്നലെ കല്പനയായിട്ടുണ്ട്. ശേഷമുള്ളവർ തന്നെമുഖം കാണിച്ചിട്ട് എത്ര ദിവസമായി? ഇപ്പോൾ അവിടുത്തെ സ്ഥിതിയൊന്നും അറിയു

ന്നില്ല. ആരെ കണ്ടിട്ടാണ് വൎത്തമാനം അന്വേഷി ക്കേണ്ടത്? രാജ്യഭരണകാൎയ്യം മുഴവനും നിൎവഹിക്കേ ണ്ടതാകയാൽ ഞാൻതന്നെ കുഴങ്ങേണ്ടതായിവരുന്നു.

കൊട്ടാരത്തിനു ചെല്ലണം കുടികൾതൻ
തൎക്കങ്ങൾ തീൎത്തീടണം
നാട്ടാചാരമുറയ്ക്കു വേണ്ടതഖിലം
നിത്യം നിരൂപിക്കണം;
കിട്ടാനും ചിലവിന്നുമുള്ള തുകയും
മുൻകൂട്ടിയോൎമ്മിക്കണം
മുട്ടാതീവകയെത്രയാണിവനഹോ
ഭാരം ഭരിച്ചീടുവാൻ.

എന്തൊക്കെച്ചുമതലയുണ്ട്. എന്നിട്ടും ഫലമില്ലതാനും.

നാട്ടിൽഗ്ഗുണം വരണമെന്നതുമാത്രമാശി-
ച്ചിട്ടിജ്ജനം വലയുമെങ്കിലുമില്ലകാൎയ്യം
ഒട്ടും മനം തെളികയില്ല ജനത്തിനിഷ്ടം
തട്ടുമ്പൊഴും മനസി തൃപ്തി നൃപൎക്കലാത്രെ. ൨

അതു ക്ഷാത്രതേജസ്സിന്റെ മഹിമതന്നെ.

(അനന്തരം വിദൂഷകൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

മന്ത്രി—സ്വാമികൾക്കു സ്വാഗതം. കാണേണമെന്ന് ആ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. കണ്ടതു നന്നായി.

വിദൂഷകൻ—അങ്ങേ കാണേണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തിന്മേ ലാണ് ഞാനും പുറപ്പെട്ടത്.

മന്ത്രി—ചൊവ്വല്ലായ്മ എങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു? പുറത്തേക്ക് എഴുന്നള്ളുവാൻ സാധിക്കുമോ?

വിദൂഷകൻ—ദീനത്തിന്നു എന്തു ഭേദമാണ്? എന്നാലും മന്ത്രിമാരുടേയും മററം ആവശ്യം അറിയിക്കയാൽ ഇപ്പോൾ പുറത്തിറങ്ങി ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. പരിജനങ്ങൾ താങ്ങീട്ടാണ്. ക്ഷീണം നന്നേയുണ്ട്.

മന്ത്രി—തമ്പുരാന്റെ ജരാനര ഉഴിഞ്ഞുവാങ്ങുവാൻ കുമാരന്മാരാരോടെങ്കിലും ആവശ്യപ്പെട്ടുവോ?

വിദൂഷകൻ—ആ കേസ്സുതന്നെയായിരുന്നു ഇതുവരെ. ആ അസത്തിന്റെ മക്കൾ രണ്ടും അനുവദിച്ചില്ല.

മന്ത്രി—അവരുടെ മറപടി എന്താണ്.

വിദൂഷകൻ—

"ജരാമയം മക്കളിലിഷ്ടമേറ-
ന്നൊരാളെടുത്തീടണമൊട്ടു ചെന്നാൽ
നിരാമയം ഞാനതു വീണ്ടെടുക്കാം
ധരാതലത്തേയുമവന്നു നൽകാം. ൻ

എന്നിങ്ങിനെ അച്ഛൻ തന്നെ തീച്ചപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. നീ എടന്നേയും അച്ഛനേയും വിചാരിച്ചിട്ട് ഇതു് അനുവദിക്കേണ"മെന്നും മററം ദേവയാനി യദുവിനോടു വളരെ അപേക്ഷിച്ചു. ഇതാണ് ആയാളുടെ മറപടി:—

അസാരൻതാനെന്നാകിലുമൊരുവനിൽ ദൈവമൊരുനാൾ
പ്രസാദിച്ചാലുണ്ടാം പ്രഥിതധനധാന്യാദിവിഭവം;
അസാദ്ധ്യം ചിന്തിച്ചാലഴകൊഴുകുമാകാരമിതെനി-
ക്കസാധുത്വം സിദ്ധിച്ചിടുകിലുമൊഴിക്കാൻ വിഷമമാം.

എന്നുതന്നെയല്ലാ,

"മക്കൾ നരച്ചു കുരച്ചൊരു
മുക്കവലംബിച്ചിരിക്കയാണെന്നാൽ

അക്കഥ കാണും ജനകനു
ഹൃൽക്കദനംവിട്ടു സൌഖ്യമായ് വരുമോ?"

മന്ത്രി—ആയാൾക്ക് അമ്മപ്പാരമ്പര്യമാണെന്നു വെച്ചാൽമതി. രണ്ടാംമകന്റേതോ?

വിദൂഷകൻ—ആയാളുടെത് എളുപ്പത്തിൽകഴിഞ്ഞു,

"ജ്യേഷ്ഠനാണു യുവരാജഭാവവും
ശ്രേഷ്ഠമാം ജനപദാധികാരവും
ഇഷ്ടമില്ലവിടെയിന്നതെങ്കിലും
ശിഷ്ടമുള്ളവരതാഗ്രഹിച്ചിടാം." ൯

മന്ത്രി—പ്രായത്തിന്റെ അവസ്ഥക്കല്ലെ ദുർന്ന്യായം പടിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇനിയെന്താണ് ആലോചന?

വിദൂഷകൻ—ശർമ്മിഷ്ഠാപുത്രന്മാരെ വരുത്താൻവേണ്ടി രാഞ്ജി തന്നെ ആളെ അയച്ചിട്ടുണ്ട്.

മന്ത്രി—അവർ കാര്യ്യവും സാധിക്കും.

വിദൂഷകൻ—അതിലും ഒന്നും രണ്ടും നമ്പ്രകൾ തള്ളിയാലും മൂന്നാമൻ ഇതിനാളാകും.

മന്ത്രി—അങ്ങ് എങ്ങോട്ടാണ് പുറപ്പെട്ടത്?

വിദൂഷകൻ—മഹാരാജാവിന്റെ വിവരം താങ്കളെ ധരിപ്പിക്കാൻതന്നെ. ഇനി പോവുകയല്ലെ?

മന്ത്രി—അതെ.

(രണ്ടാളും പോയി)

ഇങ്ങിനെ പൂർവ്വാംഗം

(അനന്തരം പൂർവ്വോക്തവേഷനായ രാജാവും, അരികെ പ

ഭിജനവും, ദേവയാനിയും, ശൎമ്മിഷ്ഠയും, വിദൂഷകനും, മന്ത്രിയും, ദ്രുഹ്യുവും, അനുദ്രുഹ്യുവും പ്രവേശിക്കുന്നു)

ശൎമ്മിഷ്ഠ—പ്രിയപുത്രന്മാരേ!

ക്ഷോണിക്കെല്ലാമധീശൻ ജനകനിതമഹാ-
വ്യാധിയാലാധിയേന്തി
ക്ഷീണിച്ചേറ്റം വലഞ്ഞീനിലയിൽ മരുവിട്ട-
ന്നുണ്ടഹോ കണ്ടതില്ലേ?
കാണിപ്പിൻ നിങ്ങളാരെങ്കിലുമൊരു കനിവ,-
ല്ലാതെ യിജ്ജീവനോടേ
വാണിട്ടെന്താണു കാൎയ്യം ഗുരുജനദുരിതം
കാണുവാൻ ത്രാണിയുണ്ടോ? ൧

മന്ത്രി—കുമാരന്മാരെല്ലാവരും ഇതിൽ മടികാണിച്ചാൽ രാജ്യത്തിൽ ഉടനെ വലിയ കലക്കങ്ങളുണ്ടാകും. എന്തെന്നാൽ,

ദീനത്താലാതുരനാണീ നൃപനിഹ പറയാ-
മാത്മജന്മാരിലാൎക്കും
സ്ഥാനപ്രാപ്തിക്കു ചേരുന്നൊരു പടുതപെട്ടും
പ്രായമായിട്ടുമില്ല;
ഊനത്വം കാത്തുനിൽക്കും ചിലരവനിവര-
ന്മാരിലുണ്ടേവമായാൽ
മാനക്കേടായിയെന്നും വരുമറിയണമീ
രാജവംശത്തിനെല്ലാം. ൨

മേലിൽ സൎവ്വാധികാരസിദ്ധിക്കു കാരണമായ ഇതിൽ മടി

കാനെന്താണുള്ളത്?

ദ്രുഹ്യു—

ഉണ്ടായ് വന്നിതു രണ്ടു താവഴിയിലായ്
സന്താനമെന്താതനീ-
രണ്ടാംതാവഴിയിൽപ്പിറന്നൊരടിമ-
ക്കാരാകുമിക്കൂട്ടരിൽ
ഉണ്ടാമോ ബത രാജ്യവും പദവിയും
തിണ്ടും രുഷാ ഞങ്ങളെ-
ത്തെണ്ടാൻവിട്ടവരേററിടട്ടെയഖിലം
വല്യമ്മയും മക്കളും. ൩

അതിനാൽ അച്ഛന്റെ തിരുമനസ്സുണ്ടായിരുന്നാൽ മതി. ഞാനൊന്നിന്നും ആളല്ല.

ദേവയാനി—എനിക്കിനി എന്റെ മക്കളെ പ്രത്യേകമൊന്നുമില്ല; അവരെ ഞാൻ ഉപേക്ഷിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ,

മാലുണ്ടായ് ഞാൻനിമിത്തം പ്രിയനുതു കളവാ-
നിന്നു തൻമക്കളാരെ-
ന്നാലും ബാദ്ധ്യസ്ഥരായാൽ മമ ഹിതമതിലും
മീതെ മറെറാന്നുമില്ല;
മേലിൽ ശർമ്മിഷ്ഠ ശർമ്മത്തൊടു മരുവിടുമെ-
ന്നല്ല, മന്നന്റെശേഷം
പാലിപ്പാനും ജഗത്തജ്ജനകഹിതകരൻ
നന്ദനൻതന്നെയാകും. ൪

ശർമ്മിഷ്ഠ—(അനുദ്രുഹ്യുവോട്) ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഗുരുത്വമില്ലായ്മ

അവൻ കാണിച്ചു നിശ്ചയിച്ചതു വിചാരിക്കുന്നു?

(അനുദ്രുഹ്യൻ ഉണ്ടാകാതെ നില്ക്കുന്നു)

ശർമ്മിഷ്ഠ—നിങ്ങളെ രണ്ടാളേയും എനിക്കു മേലിൽ കാണേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല; എന്റെ മുമ്പിൽനിന്നു വല്ലവഴിക്കും പോയിക്കൊൾവിൻ.

(ദ്രുഹ്യുവും അനുദ്രുഹ്യുവും പോയി)

ശർമ്മിഷ്ഠ—

ഗുരുത്വമില്ലാത്തൊരു മക്കളെപ്പെ-
റ്റൊരുത്തി ഞാനോർക്കുകിലെത്ര പാപി
മരിക്കയാണീ പക ദുഷ്ടരെക്ക-
ണ്ടിരിക്കുവാനില്ല മനസ്സുശേഷം. ൫൧

(അണിയറയിൽ)

എന്താണമ്മേ! എന്നെ വിളിക്കാതെ പോന്നിട്ടു് ഇപ്പുറം ജ്യേഷ്ഠന്മാരുടെ നേരെ വകതിരിക്കുന്നതു്?

മന്ത്രി—മനസ്സു തണുപ്പിക്കുന്നതായൊരു ശബ്ദം കേൾക്കുന്നുവല്ലോ.

പൂരു—(പ്രവേശിച്ചു രാജാവിന്റെ കാക്കൽ നമസ്കരിച്ചുംകൊണ്ടു്)

അടിയിലണയുമിപ്പുരാഗപൂരം
മുടിയിൽ മുദാ വിലസേണമെന്നുമെന്നും,
അടിയനു മനതാരിലേവമെന്യേ
കൊടിയൊരു വാഞ്ഛിതമില്ല തെല്ലുപോലും. ൫൨

(രാജാവു പണിപ്പെട്ടു് അനുഗ്രഹിക്കുന്നു)

മന്ത്രി—(വിചാരം) സോമവംശത്തിങ്കലെ കീർത്തി ശോഭിച്ചു

തന്നെയിരിക്കുന്നു.

ശൎമ്മിഷ്ഠ—(വിചാരം) ഈശ്വരാ! ഇവനെങ്കിലും ഉചിതബുദ്ധിയായിവരണേ.

ദേവയാനി—(വിചാരം) ഇവൻ അഭീഷ്ടം സാധിപ്പിക്കുമെന്നുതന്നെ തോന്നുന്നു. എന്നല്ല, ഇവനെക്കാണുകയാൽ ഇതുവരെ ഇവന്റെ അമ്മയെ ദ്രോഹിച്ചുപോന്ന എന്റെ മനസ്സിൽ പശ്ചാത്താപം കൂടി തോന്നുന്നു.

ശൎമ്മിഷ്ഠ—(പൂരുവോട്) വലിയമ്മയെക്കണ്ടില്ലേ?

പൂരു—(ദേവയാനിയോട്)

എന്തനിഷ്ടമവിടേക്കു നിൎമ്മല-
സ്വാന്തയാം ജനനിയിൽ ഭവിക്കിലും
ചിന്തചെയ്യരുതതൊന്നുമിന്നിമേൽ
ശാന്തകോപമഖിലം ക്ഷമിക്കണം. ൯൫

ദേവയാനി—കഴിഞ്ഞകഥ വിചാരിച്ച് ഉണ്ണിക്കു സുഖക്കേടു തോന്നരുത്. ഇനി നിന്റെ അമ്മയും ഞാനും ഭേദമില്ല. (പൂരുവെ പിടിച്ചു മടിയിലിരുത്തുന്നു)

രാജാവ്—(ദീനസ്വരത്തിൽ) താങ്ങുവിൻ! വീഴുവാൻ പോകുന്നു. (പരിജനം താങ്ങുന്നു)

മന്ത്രി—ക്ഷീണം നന്നെയുണ്ട്. പള്ളിയറയിലേക്കു എഴുന്നള്ളട്ടെ.

(പരിജനം രാജാവിനെ താങ്ങികൊണ്ടു പോയി)

ദേവയാനി—കുറച്ചുനേരം ഇരുന്നാൽ അപ്പോൾ കിടക്കണം. ഇടെക്കു മോഹാലസ്യവും ഉണ്ട്. അച്ഛനെ കണ്ടില്ലേ? ഉണ്ണിതന്നെ രക്ഷിക്കണം. ജ്യേഷ്ഠന്മാരാരും ഇതിന്നുണ്ടായില്ല.

പൂരു—ജ്യേഷ്ഠന്മാർ എന്റെ പേരിൽ ദയയുള്ളവരാണ്. എ
ന്തെന്നാൽ,—

മനസി ഹിതമെഴുംവിധം സഹായം
ജനകനു ചെയ്യണമെങ്കിലാസ്സുതന്റെ
ജനനമതു കൃതാർത്ഥമാമതിന്നി-
ജ്ജനമിതുനാളവകാശിയായിവന്നു. ൮൭

എന്നെ മുമ്പെ തന്നെ വിളിക്കാഞ്ഞിട്ടല്ലെ? അല്ലെങ്കിൽ മ
റ്റാരോടും ചോദ്യത്തിന്നു അവകാശം തന്നെ ഉണ്ടായിരു
ന്നില്ലല്ലോ.

ശർമ്മിഷ്ഠ—ഉണ്ണി വയസ്സുകൊണ്ട് എല്ലാവരുടേയും താഴെ
യല്ലേ? ജ്യേഷ്ഠന്മാരാരെങ്കിലും തന്നെയാവട്ടെ എന്നു
വെച്ചിട്ടാണ്.

വിദൂഷകൻ—പിന്നെയെല്ലാംകൊണ്ടും ഇദ്ദേഹം ജ്യേഷ്ഠന്മാ
രുടെ മീതെതന്നെയാണ്.

ദേവയാനി—ഇനി ഉണ്ണിതന്നെയാണ് ഞങ്ങൾക്കും അച്ഛ
ന്റെ ശേഷം രാജ്യത്തിന്നും ആശ്രയമായിട്ടുള്ളത്.

പൂരു—രാജ്യഭ്രമവും മററും എനിക്കില്ല. ഇപ്പോൾ അച്ഛ
ന്റെ ദീനം മാറികണ്ടാൽ മതിയെന്നേ ആഗ്രഹമുള്ളു.
ഇനി ഈ നിലയിൽ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നില്ല. ദീനം ഇ
പ്പോൾ മാററിക്കളയാം. (എണീററുപോയി.)

(അണിയറയിൽ)

ശ്രീവാർന്നോരിക്കുമാരൻ കരമതിലരിയും
പൂവുമമ്പോടെടുത്തി-
ട്ടാവാഹിക്കുന്നു ഭക്ത്യാ നൃപതിയുടെ വപു
സ്സിന്നിതാ മൂന്നുവട്ടം

സേവിച്ചാനായതസ്യോ ശിവശിവ! ജരവൂ-
ണ്ടാത്തനായത്ര വീണാൻ;
ഭുവിന്നീശൻ പ്രസന്നാകൃതിയൊട്ടമെഴുനേ-
ല്ക്കുന്നു മുന്നേക്കണ്ടൊക്കെ. ൧൯

മന്ത്രി—(കേട്ടിട്ട്)ദുഃഖസുഖങ്ങൾ ഒരുമിച്ചുണ്ടാകുന്നു.
(പിന്നേയും അണിയറയിൽ) ഇതിലെ എഴുന്നെള്ളാം.
മന്ത്രി—ഇങ്ങോട്ടെഴുന്നള്ളിത്തുടങ്ങി.
(എല്ലാവരും എഴുനീററു നില്ക്കുന്നു)
(അനന്തരം പ്രകൃതരൂപനായ രാജാവു പ്രവേശിക്കുന്നു)
മന്ത്രി—(വിദൂഷകനോട്)

നിഗ്രഹത്തിനുമനുഗ്രഹത്തിനും
വ്യഗ്രരായ്പരികയില്ല വേണ്ടുകിൽ;
ഉഗ്രരാമൃഷികളെന്നതിങ്കലീ-
വിഗ്രഹം വലിയ സാക്ഷിയാണഹോ. ൨൦

(എല്ലാവരും ആചാരോപചാരം ചെയ്തു് ഇരിക്കുന്നു)
ദേവയാനി—ആര്യപുത്രനെ ഈ നിലയിൽ ഇനി കാണു
മെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല.
വിദൂഷകൻ—അതു ശരിയാണ്. തോഴക്കു പണ്ടേത്തെക്കാ
ളും പ്രഭ കൂടീട്ടുണ്ട്.
രാജാവ്—ഇതിനാലെനിക്കു ലേശവും സന്തോഷമില്ല.

കളരുചികലരും നൽച്ചന്ദനത്തയ്യു വെട്ടി-
ക്കളെവതുചിതമാണോ കാഞ്ഞിരം കാത്തുനിത്താൻ?
വളരെയനുചിതം താനുണ്ണിയെജ്ജീർണ്ണനാക്കീ-
ട്ടിളയിലിവനിവണ്ണം ഭോഗഭാക്കായതോത്താൽ. ൨൧

മന്ത്രി—ഇങ്ങിനെ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഇപ്പോൾ തീൎച്ചപ്പെടുത്തുന്നതാണെങ്കിൽ പ്രജകൾ കഷ്ടപ്പെട്ടുപോവുമല്ലൊ.

രാജാവ്—അതു വിചാരിച്ചിട്ടാണ് ഞാനും സമ്മതിച്ചത്. അവനെ ഈ നിലയിലാക്കുവാൻ ഒട്ടും മനസ്സുണ്ടായിട്ടല്ല. അതിനാൽ,

എടുക്കും, സംസാരക്കൊതിയിതവസാനിച്ചു മതിയാ-
യൊട്ടുക്കം മൽപ്പുത്രൻ പരമനുഭവിച്ചുള്ള നില ഞാൻ;
മിടുക്കൻതാൻപിന്നെബ് ഭുവനതലഭോക്താവുമതിനാൽ
തിടുക്കം തീൎന്നീടും നിജഹൃദി ജനങ്ങൾക്കു സകലം. ൧൭

ഇപ്പോൾതന്നെ മന്ത്രി ഇങ്ങിനെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണം. "എന്റെ അഞ്ചാമത്തെപുത്രനൊഴികെ മററ നാലുപേൎക്കും എന്റെ രാജ്യത്തിന്നോ ധനത്തിന്നോ യാതൊന്നിനും അവകാശമില്ല" എന്ന്. എല്ലാ ജനങ്ങളും അറിയട്ടെ.

മന്ത്രി—കല്പനപ്രകാരം പ്രവൃത്തിക്കാം (പോയി)

രാജാവ്—(വിദൂഷകനോടു്) പോയി വിശ്രമിക്കാം.

(വിദൂഷകൻപോയി)

രാജാവ്—(ദേവയാനിയോടു്) ഭവതി ഇനി ശൎമ്മിഷ്ഠയെ ഏതു നിലയിൽ വിചാരിക്കും?

ദേവയാനി—എനിക്ക് ഇവിടെ രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടതുണ്ടു്. അതു നിങ്ങൾ രണ്ടാൾക്കൂടി ധരിക്കേണ്ടതുമാണ്. പല സംഗതിയിലും ശൎമ്മിഷ്ഠയെ ഞാൻ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചതോൎത്തിട്ട് എന്റെ മനസ്സ് ഇപ്പോൾ നടുങ്ങുന്നു. അതുകൊണ്ടു കിഴക്കടെ കഴിഞ്ഞതൊക്കെ ശൎമ്മിഷ്ഠ

മനസ്സിൽനിന്നു തീരെ മറന്നുകളയണം. അല്ലാഞ്ഞാൽ എനിക്കു സൈ്വരമില്ല. മേലിൽ സഹോദരിയെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കും. എന്നു മാത്രമല്ല, വല്ല അനിഷ്ടം പ്രവൎത്തിച്ചാൽകൂടി ശൎമ്മിഷ്ഠയോടു ഞാൻ കോപിക്കയില്ല.

രാജാവ്—(ശൎമ്മിഷ്ഠയോട്) കേട്ടില്ലേ?

ശൎമ്മിഷ്ഠ—ജ്യേഷ്ഠത്തി ഇതുവരെ ശാസിച്ചതൊക്കെ അനുഗ്രഹമായിട്ടാണു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. ഗുരുജനത്തിന്റെ കീഴിൽ എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടിയാലും ഒടുക്കം സുഖമായിട്ടേ പരിണമിക്കയുള്ളു. ഞാൻ എന്നും ജ്യേഷ്ഠത്തിയുടെ കീഴിൽ തന്നെയെന്നുള്ള വിചാരമാണ് എനിക്കുള്ളത്.

ദേവയാനി—ശൎമ്മിഷ്ഠയുടെ പുത്രനെ കഷ്ടത്തിലാക്കിയതുകൊണ്ടും എന്റെ നേരെ നീരസമരുത്. അവൻ ഞങ്ങൾ ഇരുവൎക്കുമൊരുപോലെയാണല്ലോ.

രാജാവ്—(ശൎമ്മിഷ്ഠയോട്) അല്ലയോ പ്രിയതമേ!

ഓമൽബാലനെയീജ്ജരാത്തനിലയിൽ-
ച്ചേൎത്തിട്ടുമൊത്താരിലേ-
ക്കാമത്തിൻ പരിണാമതൃപ്തി വരുവാൻ
കാമിച്ചുപോയ് ഞാനെടോ;
നീ മറ്റൊന്നുമകക്കരുന്നിൽ നിരുപി-
ച്ചേറ്റം വിഷാദിക്കൊലാ
ശ്രീമത്വം മമ സൎവ്വവും തവ സുതൻ
താനാണു താങ്ങീടുവാൻ. ൯൩

ശൎമ്മിഷ്ഠ—എനിക്ക് ആൎയ്യപുത്രന്റെ പാദശുശ്രൂഷക്ക് അവകാശം വന്നതുകൊണ്ടും എന്റെ ഗൎഭജാതൻ ഈ

ആപന്നിവാരണത്തിന്നു ശക്തനായി വന്നതുകൊണ്ടും ജന്മസാഫല്യം വന്നുവെന്നായി വിചാരിക്കുന്നു.

രാജാവ്—നിങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ ഒരുമയിൽ കഴിഞ്ഞുവരുന്നതു കാണ്മാനായി യോഗം വരുമെന്ന് ഒരിക്കലും ഞാൻവിചാരിച്ചിരുന്നതല്ല. അതിനിപ്പോൾ സംഗതിയായതിനാൽഎനിക്കും കൃതകൃത്യത വന്നു. ഇനിയും നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടത്തിന്നു വേണ്ടി എന്താണ് പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടത്?

ദേവയാനി— വൈഖാനസവൃത്തിയെടുക്കാറാകുന്നതുവരെ പ്രജകളെ പരിപാലിച്ചു രാജ്യഭാരം നടത്തുകയും ഞങ്ങളിൽ സമഭാവനയോടുകൂടി വളരെകാലം സുഖങ്ങളനുഭവിക്കുകയും തന്നെ.

രാജാവ്—എന്നാൽ ഇങ്ങിനെകൂടി ഭവിക്കട്ടെ.

ഭരതവാക്യം

ഗുരുജനതയിലാൎക്കും ഭക്തി വൎദ്ധിച്ചിടട്ടേ;
ഒചരുകിവരുമസൂയസ്തന്തവും വന്നിടട്ടേ;
കരുണയൊടു നരേന്ദ്രൻ നാടു രക്ഷിച്ചിടട്ടേ;
പുരുഗുണമണയട്ടേ ഭൂരിസൌഖ്യം വരട്ടേ.

എല്ലാവരും പോയി.

അഞ്ചാമങ്കം കഴിഞ്ഞു.

സമാപ്തം

B. 119
UNIVERSITY LIBRARY
25 JUL 1935
MADRAS